

Smířeni a Kristův kříž

Biblické úkoly 2008

4

OBSAH

1. Boží charakter – základ smíření
2. Vesmírná krize
3. Pád do hříchu
4. Smíření – Boží iniciativa
5. Zaslíbení o smíření ve Starém zákoně
6. Smíření v symbolech (1. část)
7. Smíření v symbolech (2. část)
8. Smíření a vtělení
9. Obrazy spasení
10. Smíření na kříži
11. Kristova přímluvná služba
12. Sjednocení v Kristu
13. Smíření a soulad ve vesmíru

PŘEHLED TÉMAT

1. Boží charakter – základ smíření

Plán spasení – projev Boží podstaty a charakteru

- Věčný Bůh je ten jediný, kdo může dát věčný život ztraceným (1 J 1,2; 5,11)
- Milující Bůh chce zachránit i ty, kteří mu ublížili (Ř 5,8)
- Bůh Stvořitel může i z hříšníka učinit „nové stvoření“ (Iz 65,17; 2 K 5,17)
- Svatý Bůh z nás může znovu udělat své děti (2 K 5,21)
- Vševědoucí Bůh zná naše hříšná srdce, ale i způsob, jak nám pomoci (Ž 139,1–4; Iz 46,10)

2. Vesmírná krize

Satanův hřích – příčina vesmírné tragédie

- Satanův hřích – sobectví a zahledění se do sebe (Ez 28,14–17)
- Satanův hřích – zpochybnění a odmítnutí Boží lásky (Iz 14,13.14)
- Satanův hřích – zpochybnění a odmítnutí Božího zákona (Gn 3,4.5)
- Satanův hřích – odmítnutí Boží vlády (Jb 1,8–11)
- Satanův hřích – otevřený boj proti Bohu (Zj 12,7–9)

3. Pád do hříchu

Lidská vzpoura proti Bohu a její důsledky

- Důsledek hříchu – zničené vztahy s Bohem a lidmi (Gn 1–3)
- Důsledek hříchu – otroctví ve službách satana (2 Pt 2,19; Ř 6,16)

- Důsledek hříchu – duchovní úpadek (Ř 3,9–18)

- Důsledek hříchu – věčná smrt (Ř 5,10–21)
- Důsledek hříchu – Boží hněv (Ef 5,6)

4. Smíření – Boží iniciativa

Plán milujícího Boha na záchranu hříšníků

- Motiv záchrany: láska (Ř 5,6–8)
- Princip záchrany: milost (Ř 5,20.21)
- Příprava záchrany: starý plán (Ef 1,4; Ko 1,26.27)
- Způsob záchrany: Ježíšova obět (Ga 1,4; 2,20)
- Určený zachránce: Ježíš Kristus (L 24,44)

5. Zaslíbení o smíření ve Starém zákoně

Starozákonní obrazy záchrany a smíření v Ježíši Kristu

- Vítěz nad hadem (Gn 3,15)
- Obětovaný syn (Gn 22,1–18)
- Jeden za všechny (Ex 32; 34,6–10)
- Trpící služebník (Iz 52)
- Pomazaný vévoda (Da 9)

6. Smíření v symbolech (1. část)

Obětní systém – názorný obraz smíření a plánu záchrany

- Obět – možnost zástupné smrti (Gn 3,21; 4,3–5)
- Obět – očištění hříšníka (Ef 2,11–13)
- Obět – nabídka pro všechny hříšníky (1 Pt 1,18.19)
- Obět – moje zodpovědnost za smrt nevinného (Lv 4,5–7.28–31)

- Oběť – vícero obrazů pro jednoho Zachránce (Lv 1–7)

7. Smíření v symbolech (2. část)

Den smíření – názorný obraz smíření a plánu záchrany

- Svatyně – smíření v Boží přítomnosti (Ž 28,2; 132,7; 138,2)
- Kněz – prostředník smíření (Nu 18,1–8)
- Den smíření – úplné vyřešení vesmírného problému (Lv 16)
- Den smíření – vymazání poslední stopy hříchu (Lv 16)
- Smysl dne smíření – obnovení původního stavu (Lv 16)

8. Smíření a vtělení

Ježíš Kristus – zprostředkovatel našeho smíření s Bohem

- Ježíšovo narození – spojení nebe se zemí (Mt 1,18–25; Ko 2,9)
- Ježíšova přirozenost – spojení nebe se zemí (J 1,1,2.14; Žd 1,3)
- Ježíšův křest – spojení nebe se zemí (Mt 3,13–17)
- Ježíšovo pokušení a vítězství – spojení nebe se zemí (Mt 4,1–11; Mk 1,12.13)
- Ježíšova služba – spojení nebe se zemí (Mt 9,35)

9. Obrazy spasení

Novozákonní obrazy záchrany a smíření v Ježíši Kristu

- Vykoupení – obraz trhu s otroky (Tt 2,14)
- Smíření – obnovení zničených vztahů (2 K 5,18–21)
- Ospravedlnění – obraz soudní síně (Ř 3,19–26)
- Oběť smíření – obraz svatyně (Ř 3,25.26)
- Láska Otce – obraz rodiny (1 J 4,7–11)

10. Smíření na kříži

Ježíšova oběť – cesta k záchraně lidstva a k smíření

- Ježíšova úzkost a strach ze smrti (Mt 26,37.38; Mk 14,33.34)
- Ježíšovo podřízení se Boží vůli (L 22,40–44)
- Ježíšovo přijetí našeho trestu (Mt 26,45.46)
- Ježíšovo odloučení od Otce (Mt 27,46)
- Ježíšovo vítězství (J 19,28–30)

11. Kristova přímlová služba

Co pro nás koná Kristus v současnosti

- Vzkříšený Ježíš je zárukou našeho vítězství (1 K 15,16–18; 1 Pt 3,21.22)
- Vzkříšený Ježíš je naším „přímlovcem“ (Žd 7,25; 1 J 1,9)
- Vzkříšený Ježíš je naším zástupcem v nebeské svatyni (Ef 2,18)
- Vzkříšený Ježíš nám dává život (Ko 1,16.17)
- Vzkříšený Ježíš nám posílá Ducha svatého (Ř 8,9–14)

12. Sjednocení v Kristu

Důsledky smíření v našem dalším životě

- Možnost nového života, nového začátku (Ř 5,19; Ga 4,5–7)
- Nové stvoření (Ef 4,24; Ko 3,10)
- Přeměna díky ztotožnění se s Kristem (Ř 6,3–6; 2 K 5,17)
- Ježíš novým středem našeho života (Ga 3,28; Ko 1,28)
- Život v síle Ducha svatého (Ř 8,9)

13. Smíření a soulad ve vesmíru

Definitivní završení díla smíření

- Ukončení smíření v nebeské svatyni (Da 8,13.14; Žd 9,23)
- Obhájení Božího lidu (1 K 15,51–54)
- Odsouzení sil zla a bezbožných (1 K 4,5; Zj 20,1–4)
- Smíření ve vesmíru (Zj 22,3–6)
- Konečné vítězství Boží lásky (1 K 13,9–13)

ÚVOD

Smíření a Kristův kříž

Jeden pastýř, nemocný, slepý, byl v posledních dnech svého života odvezen do nemocnice. Den co den za ním přicházela jeho vnučka a četla mu. Starý muž měl rád její jemný, dětský hlas. Jednoho dne našla v jeho pokoji knihu, kterou tam zanechal jeho přítel. Náhodou otevřela První list Janův a začala číst. Starý muž pozorně poslouchal. Když uslyšel slova „a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu“, přerušil ji.

„Řekni mi,“ pověděl, „je to tam opravdu napsáno?“

„Ano, dědečku, je to tady.“

„Mohla bys mi to ještě jednou přečíst?“

„A krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.“

Několik vteřin bylo ticho. Potom se dědeček zeptal. „Jsi si naprosto jistá, že to v té knize takto je?“

„Ano, dědečku, jsem si zcela jistá.“

„Prosím tě, chyť moji ruku a polož můj prst na místo, kde je to napsáno. A přečti mi to ještě jednou.“

Když to udělala, z jeho nevidomých očí začaly stékat slzy. I když ho sotva bylo slyšet, hovořil pevným hlasem:

„Moje drahé dítě. . . , kdyby se tě někdo zeptal, jak jsem zemřel, prosím, řeknu mu, že jsem zemřel. . . očištěný.“

Tento příběh ukazuje, že pravda o smíření není jen abstraktní teorií o spasení, ale Boží spásná moc v životě padlých, hříšných bytostí.

Co je smíření? Obecně bychom mohli říci, že slovo smířit znamená odstranit všechno, co nám překáží ve společenství s Bohem. Vyjadřuje myšlenku odstranění jakékoli bariéry, která existuje mezi Bohem a námi. Pravda o smíření zdůrazňuje oběť Ježíše Krista, která odstraňuje bariéru mezi námi a Bohem – náš hřích – a smiřuje nás s ním.

Smíření je biblická nauka, se kterou souvisí všechno ostatní. Soustřeďuje se na Ježíšův život, smrt, vzkříšení, nanebevstoupení, prostřednickou službu a návrat. Ví o přítomnosti hříchu, o naší zoufalé potřebě spasení a ukazuje na Boží láskyplnou ochotu nás spasit.

Pro porozumění smíření je také nutné správně pochopit biblickou pravdu o Bohu. Byla to Boží láska, která umožnila obnovit naše společenství s ním prostřednictvím Ježíše Krista. Nikdy bychom si neměli myslet, že Kristova smrt byla potřebná k tomu, aby nás Bůh miloval. Bůh poslal Ježíše Krista, aby za nás zemřel, protože nás miloval. Biblická pravda o smíření je založená na Boží lásce k hříšným a vzpurným bytostem.

Z plnosti požehnání vyplývajícího ze smíření se mohou těšit ti, kteří po doteku Duchem svatým přijali Boží nabídku spasení v Kristu, což je jediný prostředek, jak získat odpuštění a smíření. Jejich srdce jsou plná lásky a věčnosti vůči Bohu a Kristu za tuto oběť.

Věřím, že když budeme během tohoto čtvrtletí studovat význam Kristovy zástupné oběti, povede vás to k většímu odevzdání se Ježíši, který za nás trpěl, abychom mohli zažívat pokoj.

Dr. Ángel M. Rodríguez, původem z Portorika, je ředitelem Biblického badatelského institutu (Biblical Research Institute) v sídle Generální konference v Silver Spring, Maryland.

BOŽÍ CHARAKTER – ZÁKLAD SMÍŘENÍ

Biblické texty na tento týden: Ž 139,1–4; Iz 46,10; J 1,4; Ř 5,8; 8,37–39; 1 J 5,11.12

Základní verš

Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním. (Izajáš 46,10)

Hlavní myšlenka

Zachránit lidi je Boží touhou, vyjádřením jeho vlastní podstaty. Hříšníci nemusí přesvědčovat Pána Boha, aby je miloval.

Je mnoho tajemství o Bohu – o jeho podstatě, přirozenosti, svatosti a moci – která nemůžeme pochopit. Přece však existuje něco, co zčásti pochopit můžeme. Je to jeho láska, kterou nám projevil prostřednictvím vykupitelského díla svého Syna. Toto dílo se dotýká každého z nás. Je výrazem Boží bytosti a jeho podstaty.

V tomto úkolu začneme naše studium o díle záchrany. Budeme se jím zabývat s vědomím, že tím hlavním v našem spasení je velikost a láska našeho Boha. To, že našemu padlém světu představil svoji lásku a milost, je vyjádřením jeho vlastní podstaty.

Lekce v kostce:

Téma: Plán spasení – projev Boží podstaty a charakteru

- Věčný Bůh je ten jediný, kdo může dát věčný život ztraceným (1 J 1,2; 5,11)
- Milující Bůh chce zachránit i ty, kteří mu ublížili (Ř 5,8)
- Bůh Stvořitel může i z hříšníka učinit „nové stvoření“ (Iz 65,17; 2 K 5,17)
- Svatý Bůh z nás může znovu udělat své děti (2 K 5,21)
- Vševědoucí Bůh zná naše hříšná srdce, ale i způsob, jak nám pomoci (Ž 139,1–4; Iz 46,10)

VĚČNÝ BŮH

**Co o Bohu naznačuje vyjádření „Na počátku stvořil Bůh...“ (Gn 1,1)?
Dříve než na tuto otázku odpovíš, přečti si Gn 21,33 a Ž 90,2.**

Pochopit věčnost je pro nás velmi těžké. Na této zemi má náš život jen omezené trvání. Víme, že na jeho konci nás čeká smrt. Všechno, co s námi souvisí, je pomíjitelné. Dnes jsme tady, ale jednoho dne tu nebudeme. Téměř všechno na tomto světě má svůj začátek a svůj konec. Představit si, že je Bůh, který nemá začátek ani konec, je pro nás nemožné, protože jsme zvyklí přemýšlet v dimenzích konečnosti a pomíjitelnosti.

**Na koho vztahuje Nový zákon verše z Žalmu 102,26–28? (Žd 1,10–12)
Co nám tyto verše říkají o Boží existenci?**

Protože Bůh je věčný a existoval i před stvořením všeho, je jeho existence neodvozená – má ji sám v sobě. Všechno ostatní stvoření je na tom opačně. My všichni potřebujeme k udržení života vzduch, vodu a potravu, ale Bůh nepotřebuje nic. (Gn 1,29) Dříve než něco stvořil, nebylo ve věčnosti nic kromě Boha. Existoval sám o sobě, nezávisle na ničem. On sám je Život. Jen ten, kdo má život sám v sobě, věčná bytost, existující nezávisle na čemkoliv, může obnovit život kajících hříšníků. Stvořený život, nyní i na věčnosti, pochází od Boha, Dárce života. (J 1,4; 1 J 5,11.12)

Přemýšlej o své závislosti na Bohu ve svém každodenním životě. Možná se nám někdy zdá, že si bez Boha vystačíme. Není to pravda. A zcela nesmyslná je tato představa, pokud jde o věčný život. Uvědomění si naší závislosti by nás mělo vést k pokoře. V čem je v této souvislosti tak nebezpečná pýcha člověka?

MILUJÍCÍ BŮH

Bůh přesahuje naše chápání. Sami o sobě jej nedokážeme najít ani vystihnout. (Jb 11,7)

Bible nám nepodává systematický filozofický popis jeho bytosti. Představuje nám Pána Boha, který se zjevuje prostřednictvím toho, co dělá a jak s námi jedná. Poznat ho můžeme díky tomu, co nám o sobě říká. Jinak bychom o něm nevěděli téměř nic.

Písmo říká, že Bůh je ve své podstatě Láska. To znamená, že podstatou jeho bytí je sebeobětování, které se projevuje v zájmu o dobro a blaho druhých.

Co nám následující verše prozrazují o Bohu a jeho charakteru? Ž 118,1–4; Ř 5,8; 8,37–39; 1 J 4,8.9.16

Výraz „Bůh je láska“ (1 J 4,16) vystihuje jádro božství. 1) „Bůh je láska“ znamená, že podstatou Boha je láska. Toto pochopení Boží podstaty je v učení o smíření nesmírně důležité. 2) „Bůh je láska“ znamená, že Bůh je bytost, která navazuje vztahy. Těší se ze společenství se svým stvořením. Právě prostřednictvím osobního vztahu zjevuje Bůh svoji lásku. Pokud chceme zjistit, zda nás Bůh miluje nebo ne, nemusíme zkoumat své pocity a emoce, ale připomínat si, jak s námi jedná i přes naši hříšnost. 3) „Bůh je láska“ znamená, že si jeho lásku nemůžeme zasloužit. Protože Bůh je ve své podstatě láska, je zbytečné – ba nemožné, abychom se mu vlastní snahou zalíbili a dosáhli tak jeho přijetí. Nic nezjevuje jeho lásku k nám více než čin záchrany. Kristus je naším Prostředníkem, Vykupitelem a Spasitelem, což je nejvyšší výraz Boží lásky k padlému lidstvu.

„Milování, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat.“ (1 J 4,11) Jakým praktickým způsobem můžeš vyjádřit bližním svoji lásku? Co ti v tom brání?

BŮH JAKO STVOŘITEL

Vězte, že Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase. (Žalm 100,3)

V Písmu jasně stojí: Bůh je Stvořitel. Tato základní pravda má v biblickém poselství velký význam a smysl. Bůh jako Stvořitel se liší od všeho stvořeného a není jeho součástí. Z toho vyplývá také to, že před jeho činem stvoření nic neexistovalo. (Žd 11,3) Bůh je Stvořitel, a to znamená, že mu patří všechno a že – pokud jde o trvání – všechno závisí na jeho moci a shovívavosti. (Ž 24,1.2; 104,10–14) Bůh je Stvořitel, proto stvoření (třebaže je poznamenané hříchem) zjevuje slávu a moc svého Stvořitele. (Ž 19,1–3; Ř 1,20)

Co slíbil Stvořitel světu zničenému hříchem? Iz 65,17; Zj 21,1

Bible nám jasně říká, že Bůh všechno stvořil a udržuje mocí svého Syna. (J 1,1–3; Žd 1,2.3) Smíření je Božím řešením problému hříchu.

Co napsal Pavel o těch, kteří jsou v Kristu? 2 K 5,17

Moc, kterou Bůh zjevil při stvoření vesmíru, je tatáž moc, kterou použije při obnově padlých lidských bytostí ke svému obrazu. Všechno stvořil prostřednictvím moci svého Slova. (Ž 33,6) Mocí svého Slova, které se stalo tělem – Ježíše Krista –, nás i obnoví. (J 1,1.12.13; 2 K 4,16)

Máš něco, co jsi sám vytvořil a o co se staráš? Něco, čemu věnuješ mnoho času a námahy? Můžeš říci, že jsi toho vlastníkem? Jaký máš k tomu vztah? Pomáhá ti toto přirovnání lépe pochopit, co znamená, že Bůh je náš Stvořitel?

Co se o Bohu dovídáme z veršů Iz 40,25 a Iz 57,15?

Boží svatost není jen Boží vlastností, ale podobně jako láska nám zjevuje, jaký je Bůh. S jeho svatostí souvisejí dvě základní myšlenky.

1) Svatost nám připomíná, že Bůh je jedinečný. Výraz „svatý“ obvykle označuje to, co bylo odevzdáno do zvláštní služby pro Pána. Když se však tento výraz vztáhne na Boha, chce se tím zdůraznit, že On je jedinečný a neporovnatelný. Nikdo v celém vesmíru není jako náš velký Bůh. (Iz 46,5.9) Jen jeho máme uctívat.

2) To, že je Bůh svatý, neznamená, že je nám vzdálený, nepřístupný a nemůže mít s námi společenství. Jeho svatost a láska jsou neoddělitelné. Jeho svatost a láska se projevuje v ochotě být s kajícími a chudými v duchu. Tím, že se k nim přiblíží a zůstane mezi nimi, umožňuje Svatý svému stvoření mít účast na jeho svatosti.

Jaké zaslíbení nacházíme ve verši 2 K 5,21?

Boží svatost netoleruje hřích, ale aktivně proti němu jedná. (Iz 5,24; Oz 9,15; Ř 1,18) „Tvé oči jsou čisté, nemohou se dívat na zlo a hledět na trápení.“ (Abk 1,13) Bůh ve své podstatě nenávidí hřích, miluje však každého člověka. Prostřednictvím Ježíše Krista, ve kterém došlo k tajemnému spojení svatosti a smíření, mohou být hříšníci posvěceni a znovu se těšit ze společenství s Bohem. Ježíš se narodil jako dítě na této hříšné a zkažené planetě (L 1,35), aby nás posvětil mocí své smiřující oběti: „Tvou vůlí jsme posvěceni, neboť Ježíš Kristus jednou provždy obětoval své tělo.“ (Žd 10,10)

Někdo může namítnout: „K čemu potřebuji Spasitele? Vždyť nejsem špatný člověk. Určitě nejsem tak špatný jako mnozí jiní.“ Když si uvědomíme a pochopíme Boží svatost, pomůže nám to správně odpovědět na takovou otázku?

VŠEVĚDOUCÍ BŮH

Co všechno podle těchto veršů Bůh ví? Ž 139,1–4.15.16; Iz 46,10; Mt 10,30

Bůh je vševědoucí, to znamená, že „zná všecko“ (1 J 3,20). Nic před ním není skryté. „Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat.“ (Žd 4,13) Bůh nás zná úplně a dokonale. (Ž 139,7–10)

Pán Bůh nejen dokonale zná přítomnost, ale také přesně ví, co se stane v budoucnosti. (Iz 46,10; Mt 26,34.74.75) Budoucnost není před ním skrytá o nic víc než minulost nebo přítomnost.

Jen Bůh je stoprocentně objektivní a nestranný, protože jen on zná všechno – z každého úhlu pohledu.

Co Bůh věděl o vzniku hříchu? 1 Pt 1,18–20

Boží vševědoudnost má v otázce smíření velký význam. Protože Bůh ví všechno, hřích nebyl něčím, co by ho zaskočilo. Bůh, který dokonale zná každé své stvoření, věděl dopředu o vzpouře, proto připravil plán, jak problém hříchu vyřešit – a to ještě před pádem člověka. „A kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost.“ (Ř 5,20) Boží rozhodnutí nás zachránit vychází z jeho podstaty, bylo uskutečněno ve věčnosti ještě před pádem do hříchu a zjevilo se v Kristu. On je tím tajemstvím, „které od věčných časů nebylo vysloveno“ (Ř 16,25) a které bylo „od věků ukryté v Bohu, jenž vše stvořil“ (Ef 3,9). Dříve než Bůh cokoliv stvořil, předvídal vznik hříchu a rozhodl se porazit ho. Z tohoto pohledu je Kristus „Beránek, ten zabitý od počátku světa“ (Zj 13,8 – PBK).

Bůh o tobě ví všechno. Ví i to, co nikdo jiný ani netuší. A i přesto tě má stále rád. Jak toto vědomí ovlivňuje tvé chování k lidem, kteří se také dopustili různých chyb a selhání?

DOPORUČENÉ STUDIUM

Bůh a vykoupení. „Správně pochopit Boží charakter můžeme jen tehdy, když přemýšlíme o velkém plánu vykoupení. Dílo stvoření bylo projevem jeho lásky; ale jen Boží dar záchrany pro pokolení plné vin a zkaženosti zjevuje nekonečnou hloubku Boží něhy a soucitu.“ (5T 739)

Odpouštění a milost. „Budeme-li zkoumat Boží povahu ve světle kříže, spatříme milost, laskavost a ochotu odpouštět spojenou s nestranností a spravedlností. Na trůnu uvidíme Ježíše, který na nohou, rukou a v boku nese znamení utrpení, jímž prošel, aby usmířil člověka s Bohem. Uvidíme Otce, který je věčný a přebývá v nepřístupném světle, ale přesto nás skrze zásluhy svého Syna přijímá. Mrak odvety, který hrozil jen bídou a zoufalstvím, se rozplynul ve světle vyzařujícím z kříže a odhalil slova napsaná Boží rukou: Žij, hříšníku, žij! Všichni, kdo litujete svých hříchů a věříte, žijte! Zaplatil jsem za vás výkupné.“ (PNL 191; AA 333)

Otázky k přemýšlení

- 1. Znovu se zamysli nad hlavní myšlenkou tohoto úkolu. Které další rysy Boží povahy ti přicházejí na mysl? Jakou úlohu sehrávají v plánu spasení?**
- 2. Může nám správné pochopení Boží svatosti pomoci lépe porozumět tomu, co pro nás znamená být svatý?**
- 3. Někteří lidé mají problém s otázkou naší svobodné vůle v souvislosti s tím, že Bůh ví všechno dopředu. Jsme svobodní ve svých rozhodováních, pokud Bůh dopředu ví, jak se rozhodneme?**

Shrnutí

Bůh, který je sám o sobě život, je jediný, kdo může obnovit náš život. Jsme jím milováni ne snad proto, že bychom si jeho lásku získali či jakkoli zasloužili, ale proto, že on je láska sám o sobě a i přes náš hřích nás stále miluje. Chce nás také obnovit a je schopen to učinit, protože je Stvořitel. Jako svatý Bůh, který ve své přítomnosti nemůže tolerovat hřích, nás prostřednictvím Ježíše Krista posvěcuje. Jeho vševědoucnost svědčí o tom, že hřích nebyl něčím nečekaným, ale že jej předvídal a měl připravené řešení.

VESMÍRNÁ KRIZE

Biblické texty na tento týden: Gn 3,4.5; Ez 28,14–17; Iz 14,13.14; Jb 1,8–11; Zj 12,7–9

Základní verš

On (Kristus) předchází všechno, všechno v něm spočívá. (Koloským 1,17)

Hlavní myšlenka

Naším úkolem bude odhalit podstatu satanova pádu a hovořit o tom, jak se boj mezi dobrem a zlem přenesl na zem.

Luciferovi nestačilo, kým byl a co měl. Chtěl víc. Tak začalo „tajemství nepravosti“ (2 Te 2,7), působení hříchu v Božím vesmíru.

Tato dokonalá bytost neměla důvod ke vzpouře, proto pro nás zůstává tajemstvím, jak a proč v ní začalo růst zlo. Kdyby se k tomu našel důvod, možná bychom byli v pokušení zlo omlouvat. Je však jasné, že zneužití svobody, kterou Luciferovi dal Bůh, vyústilo do vesmírného konfliktu – vzpoury proti Bohu. Utrpení a smrt postihly celé stvoření. Každého z nás se dnes přímo dotýkají důsledky tohoto konfliktu.

Je tu však naděje! Kristus přišel a přinesl spravedlivé řešení problémů, které zapříčinily tuto vesmírnou krizi.

Lekce v kostce

Téma: Satanův hřích – podstata a příčina vesmírné tragédie

- Satanův hřích – sobectví a zahledění se do sebe (Ez 28,14–17)
- Satanův hřích – zpochybnění a odmítnutí Boží lásky (Iz 14,13.14)
- Satanův hřích – zpochybnění a odmítnutí Božího zákona (Gn 3,4.5)
- Satanův hřích – odmítnutí Boží vlády (Jb 1,8–11)
- Satanův hřích – otevřený boj proti Bohu (Zj 12,7–9)

Jaký je podle veršů Ez 28,14–17 původ hříchu? Komu se Lucifer podobal před svým pádem?

Na rozdíl od Boha, který je věčný, hřích a zlo mají svůj začátek. To znamená, že byla doba, kdy neexistovaly. Protože Bůh je láska a všechno, co stvořil, bylo dobré, hřích se nezrodil v něm. Ezechiel jasně říká, že hřích tajemně vznikl ve tvoru, který byl stvořený jako dobrý. „Na svých cestách jsi byl bezúhonný ode dne svého stvoření, dokud se v tobě nenašla podlost.“ (Ez 28,15) „Bezúhonný“ („dokonalý“ – PBK) naznačuje úplnost a dokonalost tohoto anděla, když vyšel z rukou Stvořitele.

Všimněte si také, že hřích začal v cherubovi, vysoko postavené bytosti. Cherubové byli k Bohu blíže než ostatní andělské bytosti. Hospodin je postavil, aby strážili vstup do Eden. (Gn 3,24) Jeden pár ze zlata vyrobených cherubů byl i na truhle smlouvy. (Ex 25,18–20)

Úpadek cheruba Lucifera spočíval v jeho sobectví – zneužil dary krásy a moudrosti, které mu Bůh dal. „Zkazil jsi svoji moudrost.“ (Ez 28,17) Bůh za to učinil zodpovědného samotného Lucifera. Místo toho, aby se řídil Božím záměrem, podle kterého mají být Boží dary použity k obohacení druhých, Lucifer si uvědomil, že je všem ostatním nadřazený v krásě, nádheře i moudrosti. „Krok za krokem se satan oddával touze po sebepovyšování,“ čímž narušil Bohem zřízený pořádek. (The Faith I Live By, 66)

**Stává se ti, že toužíš mít něčeho co nejvíc, jen abys překonal ostatní?
V čem je to v rozporu s příkladem Ježíše Krista?**

ÚTOK NA BOHA

Jakým způsobem popisuje Izajáš skutečné úmysly odbojného cheruba? Co se skrývalo v jeho srdci a nitru? Jaké byly jeho motivy? Iz 14,13.14

Když Luciferovy sobecké myšlenky získaly převahu nad jeho úsudkem, stal se smělejší. Zneužil svobodu, kterou mu Bůh dal – a to až do té míry, že chtěl uchvátit Boží autoritu.

V Ez 28,15 vidíme kontrast mezi postavením cheruba jako dobrého naděla, který vyšel z ruky svého Stvořitele, a tím, čím se stal později. Zpočátku byl bezúhonný, dokonalý a nic mu nechybělo. Pak se z něj zrodilo něco nového. Čteme, že se při něm zjistila nepravost, zvrácenost. Tento výraz bývá ve Starém zákoně použit ve významu pokrytectví, nečestných ambicí, lží a odpadnutí.

Ezechiel napsal: „Tvé srdce se stalo domýšlivým.“ (Ez 28,17) Být domýšlivý znamená, že si člověk myslí, že je někým víc, než ve skutečnosti je, nebo se považuje za lepšího, nadřazeného nad ostatní. To může vést k jednání, které přehlíží Boží vůli a staví se proti samotnému Bohu. (Ž 10,4; Jr 13,15; Ez 28,2) Snadno můžeme přijít k závěru, že padlý cherub byla bytost nevěrná Bohu, která na něj zaútočila, lživě proti němu mluvila a falešně jednala.

Jak had představil Evě Pána Boha? Gn 3,4.5

Aby satan přesvědčil Evu neuposlechnout Pána Boha, snažil se zaútočit na Boží charakter. V podstatě řekl, že Bůh je sobecká bytost, která brání rozvoji inteligentních tvorů, protože je pod hrozbou smrti drží ve stavu nedobrovolného podřízení. Není takový, za jakého se prohlašuje, není Bohem lásky, ale maskuje svoji pravou povahu předstíráním laskavé povahy. Satan promítl na Boha svůj vlastní nečestný charakter a vyzradil tím skutečné úmysly svého zkaženého srdce. Jeho útok v nebi proti Bohu a Boží láskyplné povaze se měl nyní přesunout na naši planetu.

„Kdyby byl Lucifer skutečně chtěl být jako Nejvyšší, nikdy by neopustil místo, které mu bylo v nebi určeno. Duch Nejvyššího se totiž projevuje v nesobecké službě. Lucifer chtěl mít Boží moc, ale ne Boží povahu.“ (TV 279; DA 435)

Všude okolo nás se stále víc rozmáhá sobectví. Co dělat, abychom se nenechali ovládnout stejnými touhami jako Lucifer?

HŘÍCH A BOŽÍ ZÁKON

Zákon je výrazem charakteru a vůle Zákonodárce. Žalmista říká: „Hle, přicházím, jak ve svitku knihy o mně stojí psáno. Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru.“ (Ž 40,8.9) Žalmista přijal Boží vůli za svou a stala se součástí jeho charakteru. Jinými slovy, Boží charakter si přivlastníme tak, že se podřídíme Boží vůli vyjádřené v jeho zákoně.

Jaká je podle uvedených veršů souvislost mezi Boží láskou a jeho zákonem? Mt 22,37–40; J 3,16; 14,15.21; 1 J 5,3

Když Jan napsal, že „dábel od počátku hřeší“ (1 J 3,8), naznačil, že satan se už v nebi vzbuřil proti Boží láskyplné vůli.

V protikladu k poslušnosti z lásky stojí bezzákonnost. (1 J 3,4.) Jednání proti zákonu Božímu, „přestoupení zákona“ (PBK), vyjadřuje hluboce zakořeněný postoj vzpoury v srdci člověka. Svědčí o chaosu a anarchii (bezzákonnosti), které nahradily Boží zákon a to, co zákon vyjadřuje – Boží charakter. Vesmírný konflikt je zaměřený proti Bohu a tomu, jaký Bůh je. Pavel čtenářům listu představuje eschatologického antikrista na konci času jako „člověka nepravosti“ nebo „člověka hříchu“ – (PBK; 2 Te 2,3) a fenomén hříchu jako „tajemství nepravosti“ (v. 7).

Co řekl Bůh Adamovi a čím přemlouval satan Evu? O co tu šlo? Gn 2,17; 3,4.5

Gn 2,17 je jasným vyjádřením Boží lásky k Adamovi a Evě a jeho silné touze těšit se z jejich společenství navěky. Bůh nechtěl, aby zakusili smrt. Proč by je jinak před ní varoval? Adam a Eva, stvoření jako svobodné bytosti, se museli rozhodnout, zda chtějí navěky zůstat se svým Stvořitelem. Jejich poslušnost Božímu příkazu by svědčila o tom, že se svobodně rozhodli radovat z věčného života s Bohem. Jasně by tím vyjádřili, že přijali Boží vůli. Satan proti tomu však útočí a namísto toho nabízí úplnou „nezávislost“ na Bohu. To byl hlavní bod jeho programu – nezávislost na Božích příkazech, být sám sobě zákonem bez toho, abych se musel někomu zodpovídat.

Jakým způsobem se nás satan snaží svést k tomu, abychom se stali nezávislími na Bohu? Jak se můžeme chránit před tímto svodem?

HŘÍCH JAKO VZPOURA PROTI BOŽÍ VLÁDĚ

Co Pavel říká o úloze Ježíše Krista a vesmíru? Ko 1,16.17

To, co spojuje stvoření do harmonické jednoty, nejsou přírodní zákony, i když jsou důležité, ale moc milujícího Boha v osobě Ježíše Krista. Láska je nejen poutem, které sjednocuje křesťany (Ko 3,14), ale také silou, která drží v rovnováze celý vesmír. Není to neosobní síla, ale samotná podstata Pána Boha. Útok proti Bohu je útokem proti způsobu, jakým vládne nad celým vesmírem. Jde o pokus narušit Boží pořádek stvoření.

Přečti si Jb 1,8–11. V čem vidíš útok satana proti Bohu?

Obvinění, která satan vznesl proti Jóbovi i Bohu, nám připomínají obvinění, které vznesl proti Bohu v nebi. Podle něj Jób sloužil Bohu ze sobeckých zájmů, ne z lásky. Sloužil Bohu, aby od něj něco získal. A Bůh zaopatřoval Jóba proto, že mu sloužil. Satan zastával názor, že Boží vládu charakterizuje sobectví – ne nezištná láska, jak tvrdil Bůh. Podle něj se skutečná povaha lidí ukáže v chaosu. Kdyby se jim naskytla příležitost, vzbouřili by se proti Bohu.

„Vše, co Kristus má, přijal od Boha, aby mohl dávat. Prostřednictvím svého milovaného Syna, který v nebi slouží stvořeným bytostem, dává Otec život všem. A prostřednictvím Syna se mu láska v radostné službě a chvále zase vrací. Skrze Krista se naplňuje добрota, která je zákonem života a představuje Boží charakter. Tento zákon byl porušen už v samém nebi. Hřích má svůj původ v sobectví. Strážný cherub Lucifer zatoužil být v nebi prvním.“
(TV 10; DA 21)

BOJ NA NEBI

Ezechiel používá dvě slova, která nám pomáhají lépe pochopit strategii Luciferova útoku proti Bohu.

První slovo je obchodování, kupčení. (Ez 28,16) Věnoval se „množství obchodů“. Slovo přeložené jako „obchodování“ nebo „kupectví“ (PBK) se dá přeložit jako pomlouvání, očerňování, což by také mohlo znamenat, že v nebi Lucifer vznesl falešné obvinění proti Bohu a pravděpodobně i proti jiným nebeským bytostem. Pomlouvání – to jsou zlé řeči s úmyslem pošpinit, podvést někoho jiného. Každá pomluva vede k rozdělení a zmatku. (2 K 12,20) Satan je v Bibli představen jako žalobce (pomlouvač) Božího lidu, jako jeho protivník, sok. (Zj 12,10) Satan „nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži.“ (J 8,44)

Toto pomlouvání vede satana k násilí a krutosti. To je druhé důležité slovo. (Ez 28,16) Násilí označuje protispolečenské jednání, které nedodrжуje Bohem stanovený pořádek. Je motivováno nenávistí nebo sobectvím a může vést k fyzickým a sociálním útokům. V některých případech končí vraždou nebo vykořisťováním jiných pro osobní prospěch. (Gn 49,5) Satan „byl vrah od počátku“, čímž vnesl násilí a smrt do Božího stvoření. (J 8,44)

Jaký byl konečný důsledek jednání Lucifera v nebi? Zj 12,7–9

Pomalou a zásadně se satanovy sobecké myšlenky změnily na jednání, které vyústilo do otevřeného útoku proti Bohu a jeho Synu. Co bylo zpočátku skryté, se stalo viditelným a vyvolalo zmatek a nepořádek. V nebi vypukl boj. Tak začal vesmírný konflikt, jehož jsme se my všichni stali součástí. Ježíšovou smrtí na kříži byl satan a jeho stoupenci prozrazeni. Až přijde pravý čas, budou z vesmíru vyhlazeni. Problém hříchu bude vyřešen a obnoví se nejen dokonalost a nepřetržitě spojený padlého lidského pokolení s Bohem, ale opět bude nastolena dokonalá morální harmonie v celém Božím stvoření.

Na začátku jsou zlé myšlenky, které vedou ke zlým slovům a ty pak ke zlému jednání. Tak tomu bylo pravděpodobně i u satana. Měli bychom si dát pozor, aby se něco podobného nestávalo i nám. Co je nejlepší obranou? Fp 4,8

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Lucifer zhřešil v nebi ve světle Boží slávy. Boží láska mu byla zjevena v takové míře jako žádné jiné stvořené bytosti. Satan znal Boží povahu, jeho dobrotu, a přesto se rozhodl jednat podle své vlastní sobecké a nezávislé vůle. Jeho volba byla konečná. Bůh již pro jeho záchranu nemohl nic udělat.“ (TV 489; DA 761.762)

Otázky k přemýšlení

- 1. Lucifer byl dokonalou bytostí, a přece se u něj našla nepravost. Co nám to říká o svobodě, kterou dal Bůh stvořeným bytostem? Jaká morální zodpovědnost z toho vyplývá pro každého z nás?**
- 2. V souvislosti s darovanou svobodou přemýšlejte o úloze zákona. Proč je zákon pro svobodné bytosti tak důležitý? Kdybychom nebyli svobodní, proč by nebyl potřebný ani zákon? Jaký smysl má zákon pro bytosti, které ve své podstatě nemají zakořeněnou zásadu rozhodnout se morálně?**
- 3. Vraťte se k poslední otázce v části na úterý. Jakým způsobem se nás satan snaží svést k tomu, abychom se stali nezávislími na Bohu? Co z našeho jednání svědčí o tom, jak dobře se mu to někdy daří?**

Shrnutí

Lucifer zneužil svobodu, kterou mu Bůh dal. Přechovával v sobě zlé myšlenky, které se později změnilly v činy – postavil se proti Boží vládě i samotnému Bohu. Důsledkem bylo narušení souladu a pořádku v nebi. Problém hříchu a vzpoury svými důsledky přesahuje naši planetu Zemi.

PÁD DO HŘÍCHU

Biblické texty na tento týden: Gn 1–3; Ř 3,9–18; 5,10–21; 6,16; 2 Pt 2,19

Základní verš

Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? (Římanům 7,24)

Hlavní myšlenka

Pád do hříchu a jeho důsledky pro lidstvo.

Když hovoříme o ztrátě lidské svobody zapříčiněné hříchem Adama a Evy, používáme slovo pád. To naznačuje, že v důsledku hříchu jsme klesli (padli) – v tomto případě z vysokého morálního a duchovního stavu do stavu zkázy, útlaku a zotročení.

I když o pádu v Edenu mnoho nevíme, máme dost biblických informací k tomu, abychom pochopili, že se stalo něco, co způsobilo škodu nejen lidské přirozenosti, ale i celé planetě. Důsledky tohoto pádu jsou strašné. Nebyt zaslíbení o smíření v Kristu, neměli bychom žádnou naději. I přesto potřebujeme pochopit, co se stalo, protože jen když si uvědomíme svůj skutečný stav, pochopíme zachraňující moc Ježíšovy oběti.

Lekce v kostce

Téma: Lidská vzpoura proti Bohu a její důsledky

- Důsledek hříchu – zničené vztahy s Bohem a lidmi (Gn 1–3)
- Důsledek hříchu – otroctví ve službách satana (2 Pt 2,19; Ř 6,16)
- Důsledek hříchu – duchovní úpadek (Ř 3,9–18)
- Důsledek hříchu – věčná smrt (Ř 5,10–21)
- Důsledek hříchu – Boží hněv (Ef 5,6)

VZPOURA V RÁJI

Jaký biblický důkaz nacházíme v Gn 1–3 o tom, že Adam a Eva se vzbouřili proti Bohu? Gn 2,16.17; 3,2.3.6

I když se v Gn 1–3 hřích Adama a Evy nepopisuje slovem vzpoura, myšlenka vzpoury a odboje je v těchto verších zcela zřetelná. Nejenže otevřeně porušili Boží příkaz, ale svojí neposlušností odmítli věrnost Bohu. Eva si vyslechla argumenty nepřítele a myslala si, že jsou spolehlivější než jasné Boží slovo. Došla k závěru, že Boží příkaz je příliš omezující a že – jestliže se chce dále rozvíjet – musí získat nezávislost na svém Tvůrci. V tom spočívala její vzpoura. Adam poslechl hlas své ženy místo hlasu Božího a tím se vlastně dopustil stejného hříchu.

Jaké jsou bezprostřední důsledky hříchu, zvláště pokud jej chápeme jako vzpouru proti Bohu? Iz 59,2; por. Gn 3,23.24

Vzpoura Adama a Evy zničila blízký vztah s Bohem, z kterého se zpočátku těšili. Narušila nejen vztah, který měli k Bohu, ale i vztah k sobě navzájem. Místo vzájemné lásky a oddanosti se začali před sebou stydět. (Gn 3,7) Jejich vzájemný vztah už zdaleka nebyl harmonický. (v. 12) Vzpoura způsobila především odloučení od Boha a dala vzniknout představě, že Bůh je někdo, koho se musí bát a před kým se potřebují skrýt. (v. 8–10) Člověk si vytvořil bariéru a nebyl už s Bohem sjednocen v lásce a harmonii. Proto bylo potřebné smíření.

Jaká je tvoje zkušenost s hříchem? Jakým konkrétním způsobem ovlivnil hřích tvůj vztah k Bohu a k jiným lidem? Najdeš v tom nějakou podobnost s příběhem v Gn 1?

Co dělá hřích s hříšníky podle 2 Pt 2,19 a Ř 6,16?

Pavel, aby znázornil moc hřichu, tak ho zosobňuje a představuje jako tyrana. „Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích“ (Ř 5,12), vládne nad lidmi a vede ke smrti (5,21; 6,12), klame (7,11), přebývá v lidech (7,17), zotročuje (6,20) a působí smrt (7,13). Hřích Adama a Evy byl specifický v tom, že všechno podrobil svojí zničující moci. Satan se stal vládcem tohoto světa. (J 12,31; 14,30) Ve snaze o nezávislost vyměnil Adam s Evou vládu Boha za zotročující vládu satana. Hřích se stal univerzální mocí, zpod které se lidé nebyli schopni sami vymanit. (Ř 5,12)

Jaká byla situace lidí pod vládou hřichu? Ř 3,9–18

Pavel píše, že pádem Adama a Evy se také příroda dostala pod vládu hřichu: „Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti – ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal.“ (Ř 8,20) Ničivá moc hřichu zasáhla Boží stvoření na této planetě. V kralickém překladu čteme: „Marnosti zajisté poddáno jest stvoření.“ Slovo „poddáno“ naznačuje, že příroda je pod vládou moci, která ji okradla o její skutečnou nádheru a smysluplnost. Příroda je nyní „vydána marnosti“. Slovo „marnost“ zde naznačuje bezúčelnost a prázdnotu. Marnost a zbytečnost se vzpomíná i v Efezským 4,17, kde se nehovoří o přírodě, ale o lidech, kteří bez Krista žijí „podle svých marných představ“.

Moc zla způsobila, že příroda i lidé žijí v porušeném stavu. Proto bylo potřebné, aby zasáhla jiná moc, která by mohla vykoupit padlý svět. To se stalo prostřednictvím Ježíše Krista.

Zkus si představit, jak by tento svět vypadal nebyť hřichu. Jak odlišný by byl náš život? Co můžeš na základě toho povědět o moci hřichu?

DUCHOVNÍ SMRT

Hřích poškodil i vnitřní život lidských bytostí. Morální a duchovní hodnoty, které vládly v Božím vesmíru, přestaly panovat v srdcích lidí. Lidé si tento stav uvědomují, proto touží po něčem lepším. Někdy se snaží dělat to, co je dobré a správné, ale brzo zjistí, že „smýšlení těla znamená smrt. . . Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu.“ (Ř 8,6.7)

Lidská přirozenost je morálně i duchovně slabá. Lidé nedokáží odporovat moci hříchu. Z toho vyplývá, že kde je člověk, tam je hřích a zlo. Tento jev je tak univerzální, že „nikdo není spravedlivý, není ani jeden“ (Ř 3,10). Hřích je stav lidské přirozenosti v jejím odcizení od Boha. Vinou pádu do hříchu je lidské srdce falešné, lstivé a nenapravitelné. „Kdopak je zná?“ (Jr 17,9) Srdce, kterým Bible obrazně označuje centrum vůle a intelektu lidské bytosti, je nyní charakterizováno jako klamavé, zákeřné a nespolehlivé.

Lidé zápasí o to, aby mohli jednat správně. Zjišťují však, že to nedokáží. (Ga 5,17) Nejsou schopni porozumět sami sobě a světu, ve kterém žijí. Proto se ocitli ve tmě. (Ř 1,21–25) Tato vnitřní zkaženost a otupenost se projevuje v hříšném jednání vůči sobě samému, vůči jiným a vůči Bohu. (Mt 15,19)

Lidé potřebují východisko ze své situace způsobené hříchem.

Vyhledej si verše uvedené v této části. Jak nám pomáhají lépe si uvědomit potřebu Spasitele?

FYZICKÁ A VĚČNÁ SMRT

Boží slova určená Adamovi – „V den, kdy bys z něho pojechl, propadneš smrti“ (Gn 2,17) – naznačují, že smrt je důsledkem vzpoury proti Bohu. Smrt a hřích není možné od sebe oddělit. Nejde jen o duchovní smrt, ale i o fyzickou smrt a věčnou smrt hříšníků. Protože je spojena s hříchem, smrt není jen biologickým jevem, ale také uvědoměním si našeho odloučení od Zdroje života – odloučení, které vede k zániku. Smrt je podobně jako hřích ve všech svých projevech univerzální a neodvratná. (Ř 5,12; Žd 9,27) S příchodem hříchu na tento svět se lidské pokolení stalo ohroženým druhem. Na planetě Zemi se lidé i ostatní Boží stvoření dostali na cestu záhuby.

Kde se vzala smrt? Co ji zapříčinilo? Jaké je naše jediné východisko? Ř 5,10–21

Smrt a trápení přišly na svět společně jako důsledek hříchu. Nikdo neunikne před bolestí a utrpením. Možná nedokážeme slovy vyjádřit, co je to utrpení, ale v hloubce svého nitra jsme je zakusili. V Bibli pozorujeme souvislost mezi naším stavem smrtelných hříšníků, bolestí a utrpením. Smrt je tak silná, že její přítomnost cítíme – a to dříve než zemřeme – prostřednictvím fyzické, citové a psychické bolesti, kterou způsobuje nemoc, nejistota a strach. Jaký je důsledek její přítomnosti? Zhoršuje se kvalita našeho života.

O nemoci jako o dalším důsledku hříchu se píše, že se dotýká říše mrtvých a je blízko těm, „co sestupují v jámu“ (Ž 88,4.5). Vpád smrti do lidské existence je součástí kritické situace, ve které se člověk ocitl, a přímo souvisí s existencí hříchu. Lidé potřebují Někoho, kdo by jim mohl dát život, kdo by je osvobodil nejen od hříchu, ale i od bolesti, trápení a smrti.

Pohlížel jsi už někdy smrti do očí? Viděl jsi někoho umírat? Co ses z této zkušenosti naučil? Připomíná nám smrt naši bezmoc? Může nás realita smrti vést blíže k Pánu?

BOŽÍ ODPOVĚĎ NA HŘÍCH

S jakou otázkou přichází Hospodin za Adamem a Evou poté, co zhřešili? Co tím sledoval? Gn 3,8–13

Hospodin přichází, aby spolu s nimi zhodnotil přestupek, kterého se dopustili, a vynesl nad nimi rozsudek. V tomto procesu, když byly položeny otázky a dány odpovědi, je Bůh vedl k uznání, že se skutečně dopustili viny a že jejich vzpoura je neomluvitelná. Důsledkem bylo odloučení od Hospodina symbolizované vyhnáním ze zahrady Eden.

Jaká je Boží reakce na hřích? (Ef 5,6) Jak máme rozumět myšlence Božího hněvu?

Když hovoříme o Božím hněvu, měli bychom mít na mysli několik věcí. 1) Lidský hněv není vzor, podle kterého si máme představovat Boží hněv. Náš hněv je často nerozumný a škodlivý. Boží hněv není poznamenán hříchem a jeho hlavním záměrem je uzdravení. (Žd 12,6; Zj 20,15–21,1) 2) Boží hněv proti lidskému hříchu svědčí o tom, že nás bere vážně, že nás nepřehlíží a nejsme mu lhostejní – a to ani tehdy, když se bouříme. Přehlížení někoho znamená vyjádřit mu neúctu, ba až nezáměr. Bůh reaguje na náš hřích a tím nám říká, že jsme pro něho důležití. 3) Boží hněv není stálým projevem jeho vlastnosti, ale reakcí na přítomnost hříchu a zla. Má vždy svůj důvod; je vyvolán hříchem. (Dt 4,24.25) Boží hněv se projevuje na chvíli, ale jeho milost trvá věčně. (Iz 54,8)

Pokud máš někoho rád a vidíš, že mu někdo ublížil, proč nad tím pociťuješ hněv? Jak nám může tento příklad pomoci pochopit význam Božího hněvu?

DOPORUČENÉ STUDIUM

Hřích a odloučení od Boha. „Kristus věděl, že Adam v Edenu díky svým vynikajícím přednostem mohl odolat satanovým pokušením a porazit ho. Ví i to, že člověk, který nežije v Edenu a který je po pádu do hříchu odloučen od světla a Boží lásky, nedokáže odporovat satanovým pokušením ve své vlastní síle.“ (E. G. Whiteová, Maranatha, str. 224)

Hřích a nedostatek souladu. „Porušením příkazu začal být Adam sám sobě zákonem. Neposlušností se dostal do otroctví. Do života člověka tak vstoupil prvek nesouladu, který se zrodil ze sobectví. Vůle člověka a Boží vůle přestaly být v souladu. Adam se spojil se silami zla a tvrdohlavě se pustil do boje.“ (E. G. Whiteová v ST, 13. 6. 1900)

Hřích a vzpoura proti přírodě. „Adam byl králem nad nižším stvořením... Když však zhřešil, přišel o svoji vládu. Duch vzpoury, kterému sám umožnil vstup, se rozšířil i do říše zvířat. A tak nejen život člověka, ale i povaha zvířat, stromy v lese, tráva na poli a vzduch, kterého se Adam nadechl – to vše mu připomínalo smutnou zkušenost poznání zla.“ (God’s Amazing Grace, str. 41)

Otázky k přemýšlení

- 1. Téměř každému je zřejmé, že to, co se děje na tomto světě, není dobré. Jako křesťané věříme, že to způsobil pád do hříchu. Někteří lidé však nevěří, že člověk je poznamenán hříchem. Jak vysvětlují stav tohoto světa?**
- 2. Bezpochyby všude okolo sebe můžeme vidět následky hříchu. I když hřích ani jeho důsledky v současném světě nezastavíme, jaké kroky můžeme podniknout, abychom co nejvíce zmírnili způsobené škody? Co můžete jako jednotlivci nebo sbor udělat, abyste zmírnili něčí utrpení?**
- 3. Co je „duchovní smrt“? Jak může člověk zjistit, že je duchovně mrtvý? Může být někdo duchovně mrtvý, aniž by o tom věděl? Jak můžeš pomoci člověku, který cítí, že prožil duchovní smrt?**

Shrnutí

Pád do hříchu byl vzpourou proti Bohu. Jeho důsledkem je duchovní, tělesná a věčná smrt hříšníků. Bůh však připravil řešení – spásu prostřednictvím Ježíše Krista.

SMÍŘENÍ – BOŽÍ INICIATIVA

Biblické texty na tento týden: Ř 3,19–22; 5,6–8; 5,20.21; Ef 1,4; Ko 1,26.27; 2 Tm 1,8.9; Tt 1,2

Základní verš

...když nám dal poznat tajemství svého záměru, svého milostivého rozhodnutí, jímž si předsevzal, že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu. (Ef 1,9.10)

Hlavní myšlenka

Bůh předvídal pád do hříchu. Dávno předtím, než hřích vznikl, připravil plán, jak problém hříchu vyřešit.

Jako lidé jsme dostali od Pána Boha svobodu. Je to něco, co nenacházíme u ostatních tvorů, které Bůh stvořil na zemi. Bůh nám ji daroval, patří nám a nemohl by nám ji vzít bez toho, aniž by se radikálně změnila samotná podstata našeho bytí. Na tuto svobodu můžeme odpovědět buď tak, že projevíme Bohu lásku, vděčnost a věrnost, anebo ji můžeme použít tak, že se rozhodneme žít v rozporu s Hospodinovými zákony. (Vždyť kdyby lidé neměli možnost neposlechnout, ve skutečnosti by nebyli svobodní.)

Bůh předvídal tuto možnost neposlušnosti a byl na ni připraven. Dávno předtím, než byl člověk stvořený a než se objevilo zlo a hřích, vznikl Boží plán záchrany, který se soustřeďuje na osobu a dílo Ježíše Krista.

Lekce v kostce

Téma: Plán milujícího Boha na záchranu hříšníků

- Motiv záchrany: láska (Ř 5,6–8)
- Princip záchrany: milost (Ř 5,20.21)
- Příprava záchrany: starý plán (Ef 1,4; Ko 1,26.27)
- Způsob záchrany: Ježíšova oběť (Ga 1,4; 2,20)
- Určení zachránce: Ježíš Kristus (L 24,44)

TAJEMSTVÍ BOŽÍ LÁSKY

Co vedlo Boha k tomu, že nám v Ježíši nabídl spasení? Ř 5,6–8

Zachránit lidské pokolení bylo Boží iniciativou, ne povinností. Nebyl zodpovědný za pád člověka do hříchu – za to si lidé mohli sami. „Bůh sice učinil člověka přímého, ten však vyhledává samé smyšlenky.“ (Kaz 7,29)

Naše záchrana byla součástí Božího plánu a Božího rozhodnutí. Nebylo to něco, co bychom si zasloužili. Bůh nám ji sám nabízí. Je to něco úžasného, díky čemu je jeho dílo spasení pro nás ještě pozoruhodnější. Udělal něco, co dělat sice nemusel, ale z lásky se k tomu rozhodl.

Co říká Pavel ve verších Ř 3,19–22 o způsobu, jakým jsme zachráněni? Jakou úlohu plní zákon v řešení problému způsobeného hříchem?

Vinou hříchu není možné, abychom jako lidé poslušností zákona obnovili svůj původní vztah s Bohem. (Ř 8,3; Ga 3,21) Zákon nás nemůže zachránit. Pokud se něco mělo stát, musel iniciativu převzít Bůh. A on to i učinil – v Ježíši na kříži zjevil svoji spravedlnost. Tuto spravedlnost získává věřící člověk vírou, ne skutky zákona. Kdyby spasení bylo něco, co bychom mohli získat poslušností, šlo by o obchod, ne o nezasloužený dar. Bůh však určil, že lidé mohou získat odpuštění a obnovit trvalé a věčné společenství s ním jen prostřednictvím díla a osoby jeho Syna, Ježíše Krista.

Představ si, že se někdo k tobě mile zachová z povinnosti nebo donucení. Někdo jiný pak totéž udělá z čisté lásky. Kterého z činů si budeš více vážit?

TAJEMSTVÍ BOŽÍ MILOSTI

„V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost.“ (Ef 1,7)

Není těžké si představit, že když přišel na tento svět hřích, inteligentní tvorové vesmíru uvažovali, jaký postoj Bůh zaujme k hříšníkům. Čekalo je překvapení. Bůh se rozhodl porazit hřích na této planetě mocí milosti. Vůči nám – hříšným a vzdorovitým tvorům – se projevil jako shovívavý a milostivý Bůh. O svém Otci Ježíš řekl: „... on je dobrý k nevděčným i zlým.“ (L 6,35)

Jaký význam má Pavlovo zdůraznění rozdílu mezi hříchem a zjevením Boží milosti? Ř 5,20.21

Podle Bible je milost projevem Boží lásky, který má na hříšníka zvláštní vliv. Jeví se jako dynamický, nepřetržitý a důsledný projev Boží přirozenosti, která se neustále snaží obnovit soulad mezi ním a hříšnými tvory. Biblické chápání milosti potvrzuje, že dílo smíření vykonané Ježíšem Kristem dostáváme jako dar a že spasení si nemůžeme ničím zasloužit. Boží milost nás přivádí k závěru, že náš hřích je neospravedlnitelný, neodpustitelný a zasluhuje si věčnou smrt. Avšak místo smrti jsme dostali naději a zaslíbení života, dokonce věčného života. Tento úžasný rozměr Boží lásky se zjevil celému vesmíru v osobě a díle Ježíše Krista. V něm získáváme jedinečný Boží dar a můžeme se těšit z toho, že „nám jsou naše hříchy odpuštěny pro přebohatou milost“ (Ef 1,7).

O čem hovoří Pavel v 2 K 8,9? Jakou zkušenost máš s milostí, o které se tady hovoří? Jak se tvůj život změnil v důsledku toho, co pro tebe Ježíš učinil?

Po našem pádu do hříchu Bůh přišel s plánem záchrany. Vyšel z Boží iniciativy jako projev Boží lásky ke svému stvoření a jeho zájmu o nás.

Kdy byl připraven plán na naši záchranu? Ko 1,26,27; Ef 1,4; 2 Tm 1,8,9 a Tt 1,2

Nový zákon odhaluje několik skutečností o tomto Božím tajemství.

1. Plán záchrany byl připraven „před stvořením světa“ (Ef 1,4). To znamená, že dávno předtím, než lidé padli do hříchu, Bůh připravil plán, jak toto neštěstí vyřešit.
2. Toto tajemství bylo „skryto po věky a po celá pokolení“ (Ko 1,26). Plán byl nejen dopředu připraven, ale bylo také rozhodnuto, že bude v pravý čas realizován. Proto zůstal skryt v Bohu od věků.
3. Toto tajemství je ztotožněno s Kristem. (Ko 1,27) Týká se tajemství osoby Ježíše Krista, jeho služby, smrti, vzkříšení a prostřednické služby ve prospěch hříšného lidstva. Je to vlastně dobrá zpráva, evangelium o spasení skrze Ježíše Krista. (Ef 6,19)
4. Toto tajemství je přesněji definováno jako Boží úmysl přivést „všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu“ (Ef 1,10). Plánem je obnovit v Kristu a prostřednictvím něj soulad ve vesmíru, který byl hříchem narušen.
5. Tajemství připravované v Bohu před stvořením světa se stalo známým vstupem Ježíše Krista do lidské historie.

Už před stvořením světa Bůh plánoval zachránit tento svět, včetně každého z nás. Jakou naději můžeš čerpat z pravdy o tom, že Bůh tě chtěl zachránit dříve, než jsi existoval?

CESTA KŘÍŽE

Bůh mohl problém vzpoury vyřešit několika způsoby. Mohl okamžitě usmrtit Adama i Evu, dokonce zničit celou planetu. Mohl se také rozhodnout ponechat je svému údělu, tedy nechat je nést nevyhnutelné následky hříchu – věčnou záhubu.

Jedno však nemohl udělat – nemohl jejich vzpouru ignorovat. Nemohl předstírat, že se nic nestalo.

Co nakonec Bůh udělal? Nezahubil je, nenechal je napospas jejich údělu ani nepřehlížel jejich vzpouru, ale uskutečnil svůj věčný záměr – zachránil člověka prostřednictvím Ježíše Krista.

Jaká klíčová témata se opakují ve verších Mk 10,45; Ga 1,4; Ga 2,20; Ef 5,2 a Tt 2,14? Co nám říkají o plánu spasení?

„Ježíš přesně věděl, jakou hanbu a ponížení bude muset vytrpět, jak kruté s ním bude zacházeno. Nikdo na něj nenaléhal, že musí podstoupit tak potupnou smrt na kříži. Přece se však rozhodl obětovat se za hřích. Boží záměr zachránit svět byl i Kristovým záměrem. Jeho láska byla zajedno s Otcovou láskou a tato láska ho k tomu nutila.“ (E. G. Whiteová, The Bible Echo, 25. 11. 1895)

BOŽÍ PLÁN ZJEVENÝ V JEŽÍŠI

Co musel Ježíš udělat, aby splnil své poslání? L 4,43; 9,22; 17,25; 19,5; 22,37; 24,7; 24,26; 24,44

Ve většině těchto veršů nacházíme slovo, které můžeme přeložit jako „je nevyhnutelné“. Toto slovo vyjadřuje velmi důležitý aspekt Ježíšova života. Celý jeho život se orientoval na to, co bylo nezbytné ke splnění jeho poslání. „Musíme konat skutky toho, který mě poslal...“ (J 9,4) Na začátku svého veřejného působení řekl svým učedníkům: „Také ostatním městům musím zvěstovat Boží království, vždyť k tomu jsem byl poslán.“ (L 4,43) V jeho službě byla zřejmá ochota splnit Boží plán na záchranu lidského pokolení. Každá část jeho života byla součástí tohoto plánu. Když například viděl Zachea, řekl mu: „Dnes musím (je to pro mne nevyhnutelné) zůstat v tvém domě.“ (L 19,5)

Skutečný cíl Ježíšova působení však přesahuje naléhání zvěstovat dobrou zprávu o Božím království. V plánu spasení byl i temný úsek cesty, který bylo nutné projít. Musel jít do Jeruzaléma. Mohl se rozhodnout tam nejít. Ale věděl, že v zájmu Božího plánu je to nevyhnutelné. Proto svým učedníkům řekl, že „musí (je to pro něj nevyhnutelné) jít do Jeruzaléma a mnoho trpět... a být zabit“ (Mt 16,21). Šel tam proto, že bylo nevyhnutelné, aby byl zavržen od tohoto pokolení (L 17,25), aby byl započten mezi zločince (L 22,37) a byl vyvýšen na kříž (J 3,14; 12,34). Ani jeho smrt však ke splnění poslání nestačila. Bylo nevyhnutelné, aby byl vzkříšen (Sk 17,3), přijat do slávy v nebi a zůstal tam, dokud se nenaplní všechna prorocství (Sk 3,21). Řídil se podle věčného plánu, který Bůh připravil.

Co musíš v životě udělat? Co je nevyhnutelné a co ne? Podle jakých kritérií to rozdělujete? Proč je důležité ujasnit si důležitost těchto kroků a podle toho jednat?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Nebýt pádu do hříchu, nikdy bychom nepoznali význam slova milost. Bůh miluje bezhříšné anděly, kteří mu slouží a kteří poslechnou každý jeho příkaz, ale nedává jim milost. Tyto nebeské bytosti nevědí nic o milosti; nikdy ji nepotřebovali, protože nikdy nezhrěšili. Milost je Boží vlastnost, kterou prokazuje nehodným lidským bytostem. My jsme o ni neusilovali, byla poslána, aby hledala nás. Bůh má radost, když ji může udělit každému, kdo po ní touží – ne snad proto, že jsme si ji zasloužili, ale proto, že jsme zcela nehodní.“ (E. G. Whiteová, My Life Today, str. 100)

Otázky k přemýšlení

- 1. Bůh věděl o možnosti příchodu zla na svět už před stvořením. Pomáhá nám Ježíšovo utrpení lépe pochopit, proč Bůh dovolí, abychom trpěli?**
- 2. Co tě v tomto úkole nejvíce oslovilo? Poděl se o to ve třídě sobotní školy.**

Shrnutí

Bůh nejen převzal iniciativu, aby nás zachránil, ale udělal to dobrovolně – protože Bůh je láska. Toto rozhodnutí, které zjevuje podstatu jeho laskavého charakteru, bylo učiněno ve věčnosti dříve, než jsme byli stvořeni. Tento plán se naplno zjevil a uskutečnil v životě, službě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista.

ZASLÍBENÍ O SMÍŘENÍ VE STARÉM ZÁKONĚ

**Biblické texty na tento týden: Gn 3,15; 22,1–18; Ex 32;
Ex 34,6–10; Da 9**

Základní verš

Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. (Izajáš 53,5)

Hlavní myšlenka

Už dlouho před smrtí svého Syna na kříži Bůh rozličnými způsoby oznamoval svůj plán záchrany.

Bůh připravil řešení problému hříchu a smrti dopředu. Tuto dobrou zprávu oznámil člověku hned po pádu do hříchu. (Prvním misionářem v historii nebyl člověk, ale sám Stvořitel!) Bůh se postaral i o to, aby se zaslíbení o vykoupení uchovávalo živé v paměti lidí. Toužil, aby byl jeho lid připravený, až se toto zaslíbení stane v Ježíši Kristu skutečností. V dějinách svého lidu ve Starém zákoně Bůh ustanovil obřady a zákony, které byly přímo spjaty s jeho plánem spasení a které jej zobrazovaly. Obětní systém, kněží i nejvyšší velekněz měli poukazovat na nejvyšší oběť, příchod skutečného Velekněze a vládu mesiášského krále, prostřednictvím kterého se uskuteční Boží plán záchrany.

Lekce v kostce

Téma: Starozákonní obrazy záchrany a smíření v Ježíši Kristu

- Vítěz nad hadem (Gn 3,15)
- Obětovaný syn (Gn 22,1–18)
- Jeden za všechny (Ex 32; 34,6–10)
- Trpčící služebník (Iz 52)
- Pomazaný vévoda (Da 9)

PŘÍSLIB DANÝ ADAMOVÍ A EVĚ

Přečti si Gn 3,1–15. Jakou naději nacházíme zejména ve verši 15?

Křesťané správně našli v Gn 3,15 první proroctví o Mesiáši.

1. Kontext Gn 3,15 naznačuje, že had je nástroj zla a vzpoury proti Bohu. (Zj 12,9) V zahradě Eden tato zlá moc zvítězila nad Adamem a Evou a svoji vládu rozšířila na potomstvo člověka.
2. Text Gn 3,15 oznamuje zničení hada semenem (potomstvím) ženy. Had zasáhne a rozdrť potomstvo ženy, ale toto potomstvo zasáhne a rozdrť hlavu hada. V hebrejštině je v obou případech použito stejné sloveso, což naznačuje, že závažnost úderu závisí na části těla, která je zasažena. Úder do paty není osudový, ale zásah do hlavy naznačuje definitivní konec.
3. Hebrejské podstatné jméno přeložené jako símě můžeme také přeložit jako potomstvo ve smyslu potomků jako skupiny. Může to však také znamenat jednoho potomka. (2 S 7,12.13) V Gn 3,15 můžeme použít obě možnosti. Můžeme hovořit o potomcích ženy (věrná církev) a potomcích hada, satana (jeho následovníci), ale také o jednom potomku ženy – tedy Ježíši Kristu.

Gn 3,15 tedy naznačuje, že hned poté, co hřích vstoupil do tohoto světa, se začal realizovat Boží věčný plán záchrany prostřednictvím Krista. Adam a Eva neokusili věčnou smrt, protože – z Božího pohledu – Kristus je Beránek zabitý od stvoření světa (Zj 13,8). Když Adam a Eva odcházeli z Edenu, těšili se na naplnění nádherného zaslíbení o spasení.

Hned na začátku bylo Božím plánem vykoupit nás a zničit satana. Co děláš každý den pro to, aby se toto zaslíbení splnilo i v tvém životě a ty jsi nakonec byl mezi vykoupenými?

ABRAHAMOVA ZKOUŠKA

Co bylo podstatou zkoušky, které byl Abraham podroben? Proč od něj Hospodin žádal něco takového? O co tady vlastně šlo? Gn 22,1–12

Gn 22 neříká, proč byla tato zkouška nezbytná. Zdá se však, že to nějakým způsobem souvisí se smlouvou, kterou Bůh uzavřel s Abrahamem. Ve smluvním vztahu Bůh od patriarchy očekával: „Chod' stále přede mnou, buď bezúhonný!“ (Gn 17,1) Ne vždy však Abraham tohoto požadavku dosahoval. (Gn 16,1–4; 20,1–10)

Izák byl syn smluvního zaslíbení. Jeho prostřednictvím měl být Abraham světu požehnaním. Bez tohoto syna se zaslíbení, které dal Bůh patriarchovi, nemohla naplnit. Tím, že Bůh žádal od Abrahama, aby obětoval Izáka, mu dával v jistém smyslu najevo, že smluvní vztah ukončuje a ruší, včetně zvláštního zaslíbení, které dostal. Abraham se tedy nestane Božím nástrojem k požehnání všech národů země. (Gn 12,3) Patriarcha však ukázal svoji víru a odevzdání Bohu především svojí ochotou vrátit dar svého syna Bohu a plně důvěřoval v jeho slitováním a milost. (Žd 11,19)

Co umožnilo tuto smlouvu obnovit? Gn 22,12–18

Příkazem obětovat Izáka Bůh vyhlásil rozsudek nad Abrahamem a zrušil zvláštní záměr, který s ním měl. To všechno se radikálně změnilo, když namísto Izáka Bůh nabídl Abrahamovi beránka. Bůh se postaral o to, co Abraham zoufale potřeboval – o oběť, která mohla nahradit jeho syna. Právě to umožňovalo Bohu obnovit s ním smlouvu. Lidská oběť (tedy smrt hříšníka) byla nahrazena obětí, o kterou se postaral Bůh, ne Abraham. Abraham tehdy mohl nahlédnout do tajemství evangelia – tajemství zástupného smíření, protože prostřednictvím Ježíše se Hospodin postaral o oběť. (Gn 22,14)

Je nám úzko při pomýšlení na Abrahamovu zkoušku víry. Které věci jsi vyzván vírou přinést Bohu jako oběť? V čem se potřebuješ podřídit Bohu?

MOJŽÍŠ A ZJEVENÍ SPASENÍ

Jak Bůh reagoval na modlářství izraelského lidu pod horou Sínaj? Proč byl tento projev tak silný? Ex 32,7–10

Toto modlářství bylo vzpourou proti Bohu, porušením smlouvy, kterou s nimi Bůh uzavřel. Podobně jako Adam a Eva, i Izraelci se Bohu odcizili. Nebýt Mojžíšových přímluvných modliteb, nedopadlo by to s nimi dobře. (Ex 32,11–14)

Co řekl Mojžíš Hospodinu po této události? Vidíš v tom zaslíbení evangelia? Ex 32,30–32

Mojžíš svůj lid nijak neomlouval. Jasně jim řekl, že zhřešili proti Bohu. Ale řekl jim i to, že jde za Hospodinem a poprosí jej, aby jim odpustil. Mojžíš věděl, že odpuštění je velmi drahé a že se nesmí zaměřovat za lhostejnost vůči hříchu. (Boží reakce na jejich modlářství to dokazuje.) Sám Mojžíš se stal prostředníkem lidu, jejich přímluvcem před Hospodinem, který se snažil získat pro ně záchranu. Udělal něco nepochopitelného – nabídl sebe Bohu jako prostředek smíření! Byl ochoten nechat své jméno vymazat z knihy života, jen aby se díky tomu mohl obnovit soulad mezi lidem a Hospodinem. (Ex 32,32; Ž 69,28; Fp 4,3)

A i když Mojžíšův život nemohl odčinit hřích, jeho čin ukázal, že k Bohu můžeme přijít, i když je náš hřích jakýkoli.

Jak Hospodin nakonec tuto situaci vyřešil? Ex 34,6–10

Hospodin se zjevil Mojžíši jako odpouštějící Bůh. Jeho odpuštění bylo úplné: „...odpouští vinu, přestoupení a hřích.“ (v. 7) Hebrejské slovo přeložené jako „odpouští“ doslova znamená „nese“. Bůh se s naším hříchem vyrovnává tak, že ho odejme od nás a nese ho sám. Mojžíš to nemohl učinit. Bůh se už předem rozhodl, že to udělá prostřednictvím svého Služebníka. Hospodin se postaral o to, co potřebovali Mojžíš i Izraelci.

Bůh byl připraven zničit Izraelce pro jejich modlářství! Co by nás tato reakce měla naučit o Božím pohledu na hřích? Je to také výzva pro nás, abychom před Bohem vyznali každou naši nepravost.

SLUŽEBNÍK HOSPODINŮV

Jakou velkou nadějí a zaslíbení nacházíme v Iz 52,13–53,12?

Uvedené verše představují jednu z nejvznešenějších pasáží Starého zákona. Tato stať – i když ne jasně a otevřeně – mluví o odstranění bariéry mezi člověkem a Bohem. Problém hříchu byl tak závažný, že ho mohl vyřešit jen Hospodinův Služebník. Tato pasáž popisuje zkušenost lidu i Služebníka.

Lid: Lid prožil dvě zkušenosti – nevěru a nesprávný úsudek, potom vyznání a pokání. Služebník byl zpočátku nezajímavý, nelidsky znetvořený (Iz 52,14), jako někdo bitý a raněný Bohem (Iz 53,4). Protože se zdálo, že ho Bůh zavrhl, i oni jím opovrhli a nevážili si jej. (v. 3) Pak si ale uvědomili, že s tímto Služebníkem má Bůh určitý záměr – vzal jejich bolesti a nemoci na sebe (v. 4). Nesl jejich hříchy a jako jejich zástupce místo nich zemřel. Ve světle oběti tohoto Služebníka pochopili, jací ve skutečnosti byli: „Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech.“ (v. 6) Jen pohledem na kříž si uvědomíme, jak nás hřích znetvořil.

Služebník: Zkušenost Služebníka byla nadmíru bolestivá. Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl (v. 3). Nesl břemeno nemocí a bolestí, trápili jej, ponižovali, ba dokonce „byl vyťat ze země živých“ (v. 7.8). Takové jednání vůči němu se nedalo ničím omluvit, protože „se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti“ (v. 9). Proč tento neviný člověk trpěl? Protože Hospodin poskytl život Služebníka jako „oběť za hříchy“ (v. 10 – PBK). Nesl nepravosti mnohých, zemřel namísto nich, aby je mohl prohlásit za spravedlivé a nevinné (v. 11.12). Ale po přinesení této oběti opět spatří světlo (v. 11) a bude vysoko vyvýšen (52,13).

Tento prorocký popis Ježíšovy smrti Izajáš představil jako jediný účinný způsob odčinění hříchu. Kristus se stal jedním z nás, aby obnovil naše společenství s Bohem.

Ještě jednou si přečti Iz 52,13–53,12. Dobře si všimni, co všechno pro nás Ježíš na kříži vykonal. Jakou ti to dává nadějí?

ZPRÁVA V KNIZE DANIEL

Jak Daniel popsal stav lidu ve své modlitbě v Da 9,7–11?

Abychom okusili Boží uzdravení a osvobození od hříchu, musíme si nejprve uvědomit svůj stav – jsme hříšníci a porušujeme zjevenou Boží vůli. Naším hlavním problémem je neochota připustit, že je to s námi skutečně tak zlé a že zoufale potřebujeme Boží odpuštění a smíření s naším Stvořitelem. I ti hříšníci, kterým bylo odpuštěno, si musí neustále uvědomovat – podobně jako Daniel – že denně potřebujeme Boží odpouštějící milost.

O co konkrétně prosí Daniel Hospodina? Na základě čeho vyslovuje svoji prosbu? Da 9,16–19

Když si uvědomíme vlastní hříšnost, to jediné, co můžeme učinit, aby nám Bůh odpustil, je poprosit o jeho milost. Daniel se cele spoléhal na Boží milosrdenství. Boží úžasná milost mu byla jediným prostředkem, který mu umožní nestát před Bohem jako hříšník.

V této kapitole nacházíme i proroctví, ve kterém Bůh zjevil nejen svůj plán, jak vyřešit problém hříchu, ale také časový rámeček, ve kterém k tomu dojde. (Da 9,24–27) Danieli bylo ukázáno, jak se to stane – prostřednictvím pomazaného, Mesiáše a Krále, na kterého poukazovali všichni ostatní izraelští králové. Jeho obětní smrt a začátek jeho velekněžské služby (pomazání svatyně svatých) jsou zařazeny do období 70 týdnů (490 let). Toto prorocké období trvalo od roku 457 př. n. l. do roku 34 n. l. Bůh očekával, že jeho lid bude připraven na příchod Mesiáše. Toto proroctví nám jasně ukazuje, že Bůh má pod kontrolou každý rozměr svého díla spasení.

Proč je důležité pamatovat na to, že i když jsme přijali Ježíše za svého Spasitele, neustále potřebujeme jeho odpouštějící milost?

DOPORUČENÉ STUDIUM

Izákova oběť. „Oběť, která byla od Abrahama vyžadována, nepřinesla prospěch jen jemu a následujícím generacím. Měla být poučením také pro bezhříšné inteligentní nebeské bytosti a pro obyvatele ostatních světů. Plán vykopení, který se uskutečňuje na naší zemi, je učebnicí pro celý vesmír. Protože Abraham v minulosti projevil nedostatek víry, satan ho před anděly a Bohem osočil. Bůh chtěl před nebesy podat důkaz o věrnosti svého služebníka. Chtěl ukázat, že nemůže přijmout nic menšího než dokonalou poslušnost, a chtěl před celým vesmírem plněji vyjevit plán spasení.“ (NÚD 68; PP 154.155)

Význam Iz 53. „Měli bychom tuto kapitolu důkladně studovat. Představuje Krista jako Božího Beránka. Ti, co se v pýše vyvyšují, jejichž nitro je plné marnosti a namyšlenosti, by se měli podívat na tento obraz Vykupitele a v hloubce své duše se pokořit. Celou kapitolu bychom se měli naučit nazpaměť. Její vliv přemůže a pokoří srdce poskvrněné hříchem a sebevyvyšováním.“ (E. G. Whiteová, 4BC 1147)

Otázky k přemýšlení

- 1. Ještě jednou si projdi celý úkol a několika větami shrň, co ses naučil o plánu spasení z Božího zjevení ve Starém zákoně.**
- 2. Zamyslete se nad příběhem o Abrahamovi na hoře Mórija. Jaké další poučení si můžeme vzít z toho, co znamená žít vírou?**

Shrnutí

Staletí předtím, než přišel Kristus na tuto zem, nám Bůh dal zaslíbení o spasení. Tato zaslíbení se přesně naplnila. Otázkou zůstává: Jak máme reagovat na spolehlivost a důvěryhodnost, jakou Bůh projevil při splnění těchto zaslíbení?

SMÍŘENÍ V SYMBOLECH (1. ČÁST)

**Biblické texty na tento týden: Gn 3,21; 4,3–5; Lv 17,11;
Ř 3,23; Ef 2,11–13; 1 Pt 1,18.19**

Základní verš

Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou. (1. list Petrův 1,18.19)

Hlavní myšlenka

Starozákonní obětní systém ukazoval na Ježíšovu oběť.

Obětní systém byl ustanoven, aby názorným způsobem ukázal, jak Bůh vyřeší problém hříchu. Středem bohoslužby byla krev obětních zvířat. Život zvířete byl obětován, aby byl život kajícího hříšníka zachráněn. Zvíře symbolizovalo Ježíše, který dal svůj život za nás.

Když kající hříšníci přinesli svoji oběť Hospodinu, věděli, že jsou hříšníci a že si zasluhují smrt. Ale projevíli také víru – spoléhali se, že jim Hospodin odpustí a přijme život obětního zvířete, které zemřelo místo nich. Je nevyhnutelné si uvědomit zodpovědnost za svůj hřích (skrze pokání a vyznání). Očištění budou jen ti, co si ve světle kříže uvědomí vlastní hříšnost a potřebu odpuštění a v pokoře přijmou Krista jako Božího Beránka, který snímá jejich hřích.

Lekce v kostce

Téma: Obětní systém – názorný obraz smíření a plánu záchrany

- Oběť – možnost zástupné smrti (Gn 3,21; 4,3–5)
- Oběť – očištění hříšníka (Ef 2,11–13)
- Oběť – nabídka pro všechny hříšníky (1 Pt 1,18.19)
- Oběť – moje zodpovědnost za smrt nevinného (Lv 4,5–7.28–31)
- Oběť – vícero obrazů pro jednoho Zachránce (Lv 1–7)

SMÍŘENÍ A OBĚTI ZVÍŘAT

Kdy se v Bibli poprvé setkáváme s obětí zvířete? Gn 3,21; 4,3–5

Oběť zvířete a kající hříšník, který ji přinesl, byli navzájem natolik ztotožněni, že život zvířete zastupoval život člověka. Krev zvířete se stala prostředkem smíření. (Lv 17,11)

Jaké důležité poselství nacházíme ve verši Lv 17,11?

Ve starozákonním obětním systému nacházíme mnoho symbolů.

- 1) Jestliže smrt zvířete symbolizovala smrt jednotlivce, obětní akt byl činem spasení, projevem Boží milosti a lásky. Bůh byl ochoten přijmout jiného tvora, aby ušetřil život člověka a nadále s ním měl společenství.
- 2) Život zvířete nemohl ve skutečnosti očistit život hříšníka. Smrt obětních zvířat měla jen symbolický význam. Ukazovala na smrt „símě (potomstva) ženy“, Ježíše, který dal svůj život jako výkupné za mnohé. (Mk 10,45)
- 3) Usmrcení obětního zvířete znázorňovalo vážnost hříchu a cenu odpuštění. Usmrtit zvíře muselo být pro mnohé Izraelce velmi bolestné. Tento proces jim pomáhal pochopit, že není možné oddělit hřích od smrti a že odpustit hřích neznamená jej přehlížet. Za naše vykoupení Bůh zaplatil drahou krví Krista, „beránka bez vady a bez poskrvny“ (1 Pt 1,19).

Ve chvíli, kdy do našeho světa vstoupil hřích, Bůh zřídil obětní systém, který měl plnit tuto symbolickou a výchovnou úlohu. Byl výrazem naděje na přicházejícího Vykupitele – naděje uprostřed bolesti, jež způsobuje vina a smrt.

Bereš problém hříchu skutečně vážně? Co všechno jsi ochoten snášet ve snaze zvítězit nad ním? 1 Pt 4,1

HŘÍCH A NEČISTOTA

Třetí a čtvrtá kniha Mojžíšova se detailně zabývají problémem hříchu a nečistoty. Vyzdvihují zejména témata čistý/nečistý nebo nečistota/očištění. Za nečistotu se považuje to, co porušuje smluvní vztah. Smyslem pokynů týkajících se nečistoty bylo motivovat Izraelce, aby se vyhýbali čemukoliv, co je může nakazit. Zákony o očišťování je měly naučit, jak mohou být před Pánem opět čistí.

Uvádíme některé zdroje nečistoty, kterým se nedalo vyhnout: například nečistota, do které se žena dostává po narození dítěte. (Lv 12) V tomto případě je nečistota důsledkem krvácení, které následuje po porodu. (Lv 12,4.5.7;15,19–30) I muž, který krvácel, byl považován za nečistého. (Lv 15,1–15.16–18)

V těchto případech to byl jednotlivec, který mohl přenášet nákazu. Proto měl zakázáno setkávat se s kýmkoli nebo se dotýkat čehokoli svatého. V těchto nařízeních je kladen velký důraz na umývání, karanténu a dodržování hygienických návyků. Ale skrýval se v tom i určitý teologický prvek. Nečistému člověku nebylo dovoleno setkávat se s druhými lidmi a byl vyloučen ze svatyně.

„Nečistota“ se tak stala jakousi metaforou, která vyjadřovala odcizení člověka od Boha i od druhých lidí. Nečistota se ve skutečnosti dávala do souvislosti se smrtí. Spojovala se s mrtvými (Nu 6,6.7.11), s nemocemi (Lv 13,14) či krvácením (následkem ztráty krve člověk umírá). Malomocní byli zcela nečistí a považovali je za mrtvé. (Nu 12,9–12)

Nečistý člověk se nacházel v říši smrti, odkud mohl uniknout jen prostřednictvím očištného obřadu. Jinak by zůstal oddělený od Boha a zbytku Božího lidu. (Lv 15,31) Biblické chápání nečistoty naznačuje, že pro lidi je v prostředí, ve kterém žijí, nečistota téměř přirozená. Aby mohli svobodně přicházet k Bohu, potřebují očištění. Toto očištění bylo možné hlavně prostřednictvím krve obětního zvířete. (Lv 12,8)

Přečti si Ef 2,11–13. I když v těchto verších není přímo použit výraz „nečistý“, přesto v nich najdeme charakteristiku nečistoty. S jakou „nečistotou“ se dnes setkáváme? Jak můžeme být očištěni?

OBĚTI ZA HŘÍCH

Co nám uvedené verše říkají o hříchu a o tom, kdo potřebuje smíření a odpuštění? Lv 4,3–4.13–16.22–23.27–28

Ze vzpomenutých obětí za hřích se můžeme mnohému naučit.

- 1) Druh zvířete přineseného jako oběť za hřích závisel na finanční situaci jednotlivce. (Lv 5,7–12) To nám ukazuje, že Hospodin bral v úvahu finanční situaci lidí. Neměli bychom přehlédnout jasné poselství: Spasení v Kristu je pro všechny, bez ohledu na jejich postavení v tomto světě.
- 2) Obětní zvíře mělo být zdravé a bez vady. (Lv 4,3) Hříšník se dopustil chyby a mravně se poskvrnil, ale obětní zvíře, které znázorňovalo Božího Beránka, bylo bez vady.

Jakou důležitou skutečnost o Ježíši předznamenávaly oběti bez vady? Proč je tento rozměr tak důležitý pro nás a pro plán spasení? 1 Pt 1,18.19; Ř 5,19; 2 K 5,21; Žd 4,15

Zapamatujme si ještě jednu důležitou věc – oběť za hřích byla přinášena za neúmyslný i úmyslný hřích (Lv 5,1–5) a rituální nečistotu (Lv 12,6.7). Jaké poučení z toho pro nás vyplývá? Neexistuje hřích, který by Bůh nemohl odpustit, pokud se z něj hříšník kaje. Mravní a rituální nečistota byly symbolicky odstraněny z kajícího hříšníka prostřednictvím vylité krve. Ve skutečnosti je však od hříchu mohla očistit jen krev Ježíše Krista. Z toho pro nás vyplývá jedna důležitá zpráva: bez ohledu na naši minulost, bez ohledu na to, jak hluboce jsme padli, prostřednictvím Ježíše Krista můžeme najít obnovu, uzdravení, odpuštění a očistění.

Je snadné pochybovat o svém spasení. Možná je někdy dokonce dobré, když nemáme stoprocentní jistotu, jak to s námi před Pánem Bohem vypadá. Víme, že budou i takoví, kteří si mysleli, že patří mezi zachráněné, i když tomu tak nebude. (Mt 7,22.23)

Jak najít jistotu, kterou potřebuješ? Jak nebýt příliš troufalý a namyšlený?

ODSTRANĚNÍ HŘÍCHU A NEČISTOTY

Jaký úkol plnil kněz a jaký kající hříšník při obětech popsanych v Lv 4,5–7.28–31?

Abychom správně pochopili smysl obětních darů, je důležité blíže se podívat na některé obřady. Když kající hříšník přinesl obětní zvíře do svatyně, položil ruku na hlavu zvířete a skloukl se k němu. Dělal to proto, aby mu oběť „získala zaslíbení a zprostila ho viny“ (Lv 1,4), což znamenalo, že hříšník se se zvířetem zcela ztotožňuje. Oběť, na kterou přešel hřích jednotlivce, ho v té chvíli zastupovala před Bohem.

Obětní zvíře obvykle zabil člověk, i když existovaly výjimky. (Lv 1,14.15; 5,8) Tento obětní akt je zvlášť významný, pokud jej dáme do souvislosti se stavem viny a odcizení, v jakém se kající hříšníci nacházeli. Za porušení smlouvy čekala hříšníka smrt. Smrt však podstoupilo obětní zvíře, ne kající hříšník, jehož život tak Bůh ušetřil. Hřích a trest za něj není možné od sebe oddělit. Toto přenesení nám něco naznačuje – k jeho naplnění došlo při smrti Ježíše Krista na kříži, kde byl náš hřích přenesen na něj a kde Ježíš podstoupil smrt, jakou jsme měli podstoupit my.

Kromě toho, že hříšník měl položit ruce na zvíře a zabít jej, musel vykonat i další obřad – přinést krev do svatyně. Tak byl vlastně přenesen do svatyně hřích člověka. V některých případech jí kněz pokropil vnitřek svatyně (Lv 4,6), jindy jí potřel rohy obětního oltáře (v. 30). Pokud hřích nebyl přenesen do svatyně těmito způsoby, pak byl přenesen prostřednictvím kněze. V takovém případě musel kněz sníst kousek z masa oběti za hřích a tak vlastně přenést hřích lidu na sebe. (Lv 10,17) Bůh převzal zodpovědnost za hřích kajícího hříšníka. To poukazovalo na Kristovu velebnější službu za nás.

Přemýšlej o významu těchto obětí. Ukazovaly na Ježíše Krista, který zemřel namísto nás za naše hříchy. Jak by měla jeho smrt ovlivnit náš každodenní život? Jak je tomu ve tvém případě?

Jaký význam měly zápalné (spalované) oběti? Lv 1,3–9; 22,17–22

Ve Třetí knize Mojžíšově je zápalná oběť chápána jako oběť smírčí. Velmi důležitý je však ještě jiný význam – pokud byla oběť na oltáři zcela spálena a přijata za člověka, představovala úplné zasvěcení Hospodinu. Mohla být také přinesena jako děkovná nebo dobrovolná oběť. (Lv 22,17–22) Děkovnou oběť Izraelci přinášeli, když splnili slib a chtěli Bohu vyjádřit svoji vděčnost. Dobrovolná oběť vyjadřovala osobní odevzdání, vděčnost a radost.

Jakou úlohu plnily oběti pokojné (neboli oběti společenství)? Lv 7,12.16

Pokojná oběť mohla být přinesena jako oběť děkovná nebo dobrovolná. (Lv 7,12.15.16) To naznačovalo, že obětní akt byl radostnou příležitostí. (1 Sa 11,14.15; 1 Kr 8,62.63) To, že maso oběti se od Hospodina vrátilo nazpět k dotyčnému člověku, aby ho jedl s příbuznými a přáteli v jeho přítomnosti (Dt 12,17.18), naznačuje, že tato oběť upevňovala smluvní vztah prostřednictvím společenství s Bohem a s ostatními Izraelci. (Dt 27,7; 1 Kr 8,63)

Jaký význam měla přídatná (neboli pokrmová) oběť? Lv 2,1–10

Oběť z bílé mouky vyjadřovala uznání Boží laskavosti a péče o jeho lid. I když Bohu patřilo všechno, žádal jen tuto malou část, kterou mu lidé měli přinést jako výraz své vděčnosti. (Dt 26,9.10) Ke každé přídatné oběti měli přidat i „sůl smlouvy“ (Lv 2,13). Sůl byla na Blízkém východě používána jako konzervační prostředek, proto byla vhodným symbolem závaznosti smlouvy. (2 Pa 13,5) Tato oběť vyjadřovala ochotu člověka zachovat smluvní vztah s Hospodinem.

Ve Starém zákoně se setkáváme s různými druhy obětí, zatímco v Novém zákoně jen s jednou. Co nám to říká o povaze a účinnosti Ježíšovy oběti? Jakou jistotu nám dává tato jediná oběť?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Mnozí nechápali, proč se ve starém právním systému vyžadovalo tolik obětních darů, proč bylo na oltář přineseno tolik krvavých obětí. Tato významná pravda, kterou měli lidé před očima a která se jim stále znovu vsouvala do mysli, zněla: Bez prolití krve není odpuštění. Každá krvavá oběť ukazovala na Božího Beránka, který snímá hříchy světa.“ (E. G. Whiteová v 7BC 932)

„Od chvíle, kdy Bůh v ráji řekl hadovi: Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její“ (Gn 3, 15), satan věděl, že nemá svět zcela ve své moci. Bylo zřejmé, že v lidech působí síla, která se staví proti jeho vládě. S neobyčejným zájmem sledoval, jak Adam a jeho synové přinášejí oběti. V těchto obřadech spatřoval symbol spojení mezi nebem a zemí a rozhodl se je zničit. Představoval Boha jako tyrana, který si libuje v záhubě lidí, a zkresloval smysl obřadů, jež ukazovaly na Spasitele. Lidé se pak Boha báli. Oběťmi, které měly zjevovat jeho lásku, chtěli usmířit jeho hněv.“ (TV 68; DA 115)

Otázky k přemýšlení

- 1. Podle uvedeného citátu satan překroutil význam obětí. Může i nám hrozit nebezpečí, že pozměníme význam Kristovy oběti?**
- 2. Na rozdíl od Izraelců si denně nepřipomínáme cenu hříchu, nepřinášíme každodenní oběti jako Izraelci na poušti. Jak si můžeme připomínat oběť Ježíše Krista za nás, abychom nezapomněli, že Kristus nám dal naději na věčný život?**
- 3. Vysvětli praktickým způsobem, jak můžeš odevzdat Bohu všechno, co máš. Co to znamená? Jak to můžeš udělat?**

Shrnutí

Po příchodu hříchu na tuto zem Bůh ustanovil obětní systém, který měl lidem připomínat cenu odpuštění a budoucí oběť jeho Syna. Měli přinášet rozmanité oběti, tak aby smyly své hříchy, byli očištěni od nečistoty a jako kající hříšníci vyjádřili svoji hlubokou pokoru a vděčnost.

SMÍŘENÍ V SYMBOLECH (2. ČÁST)

Biblické texty na tento týden : Lv 16; Nu 18,1–8; Ž 28,2; 132,7; 138,2

Základní verš

*Vstupme do jeho příbytku, klanějme se před podnožím jeho nohou.
(Žalm 132,7)*

Hlavní myšlenka

Obřady v Den smíření představovaly dílo smíření vykonané prostřednictvím Ježíše Krista.

Jednou za rok byla izraelská svatyně očistěna od hříchů Izraele, které tam byly symbolicky přineseny při denních obětech. Tento výroční obřad obrazně představoval čas, kdy Bůh z místa, kde v nebi přebývá, ukončí problém hříchu a v celém vesmíru obnoví původní soulad.

V tomto úkolu budeme studovat nejen symbolický význam Dne smíření, ale budeme hovořit také o tom, jak svatyně poukazovala na místo, kde v nebi přebývá Pán Bůh – na síň ve vesmíru, kde se nalézá Boží trůn.

Budeme hovořit také o kněžích ve Starém zákoně; o tom, jak jejich prostřednická služba znázorňovala dílo Ježíše Krista jako našeho Prostředníka a Přímluvce v nebeské svatyni.

Lekce v kostce

Téma: Den smíření – názorný obraz smíření a plánu záchrany

- Svatyně – smíření v Boží přítomnosti (Ž 28,2; 132,7; 138,2)
- Kněz – prostředník smíření (Nu 18,1–8)
- Den smíření – úplné vyřešení vesmírného problému (Lv 16)
- Den smíření – vymazání poslední stopy hříchu (Lv 16)
- Smysl dne smíření – obnovení původního stavu (Lv 16)

SVATYNĚ A SMÍŘENÍ

**Co následující verše říkají o úloze svatyně ve zkušenosti a životě Izraelců?
Ex 25,8.22; 29,42.43; Ž 28,2; 132,7; 138,2**

Starozákonní obětní systém se soustřeďoval na svatyni. Svatyně byla místem Božího přebývání na zemi. Byla ústředním bodem života a svatosti v Izraeli. Na tomto jedinečném místě Bůh řešil problém hříchu. Izraelcům přikázal, aby na nádvoří svatyně postavili oltář, na který budou přinášet krev obětovaných zvířat, aby vykonali obřad smíření za lid. (Lv 17, 11) Krev, jako hmatatelný symbol života, patřila Bohu, proto mu ji měli vrátit na oltář.

V plánu spasení život zvířete zastupoval život kajícího hříšníka. Bůh přijal smrt nevinného zvířete namísto hříšníka. Oltář byl symbolem Boží přítomnosti. (Ž 43,4) Když Bůh přijal oběť, převzal zodpovědnost za hřích člověka. Jinými slovy, Hospodin řekl Izraelcům: Jestliže jste zhřešili a chcete se zbavit této zotročující moci, přijďte s tím za mnou, na místo, kde přebývám, a já to vyřeším. Přijďte za mnou! Izraelci odcházeli ze svatyně požehnaní Hospodinem a ospravedlnění jeho milostí. (Ž 24,3–5; 118,26)

To vše symbolizovalo dílo Ježíše Krista, našeho skutečného Velekněze. Svatyně v nebi je Boží příbytek ve vesmíru, místo, ze kterého vládne jako Král vesmíru; je to také místo, kde se řeší problém hříchu. Kříž byl představován oltářem, na kterém byla za nás přinesena oběť. Dnes nám Bůh říká: Jestliže chcete být osvobozeni od hříchu a získat odpuštění, přijďte k obětnímu oltáři, kde můj Syn nesl trest za vaše hříchy.

Na otázku po skutečné povaze Pána Boha může zaznít odpověď: „Pohlédni na Ježíše na kříži, který umírá za hříchy světa.“ Co nám o Bohu prozrazuje kříž? Jakou útěchu a naději můžeme čerpat z takového zjevení Boha?

KNĚŽSKÁ SLUŽBA A SMÍŘENÍ

Proč bylo nutné, aby obřady ve svatyni vykonávali kněží? Nu 18,1–8

Kněží měli být prostředníky, zprostředkovateli mezi Bohem a lidmi. Kněží vyučovali lid, čímž před ostatními zastupovali Boha. (Dt 33,10) S tímto úkolem velmi úzce souvisela povinnost kněží zjevovat Boží vůli těm, kdo hledali Boží vedení. (Nu 27,21). Kněží působili také jako soudci ve svatyni. V ní probíhal nejvyšší soud země. (Dt 17,8–13; 21,5) Kněží byli zodpovědní za požehnání lidu. (Dt 10,8; 21,5) Zastupovali lid před Bohem a přicházeli s ním symbolicky před Hospodina. (Ex 28,9–12.29)

Jejich úkol prostředníků byl zřejmý zejména během každodenních obřadů. Byli zodpovědní za oltář, na kterém přinášeli zápalné oběti. Měli se starat o to, aby na něm vždy hořel posvátný oheň, vynášeli popel a nosili dřevo. (Lv 6,10–13) Ráno a večer na něm obětovali zápalnou obětí. (Nu 28,3–8) Součástí těchto každodenních obřadů bylo také to, že velekněz vešel do svatyně, aby upravil svícen a zapálil kadidlo před Hospodinem. (Ex 30,7.8)

Prostřednická služba kněze plnila tyto hlavní úkoly: 1) Naznačovala, že i přes vzdálenost mezi Bohem a lidmi existuje způsob, jak tuto propast překlenout. 2) Zjevovala Boží touhu být se svým lidem. Byl to projev Boží lásky, která hledala způsob, jak se jim i přes jejich hřích přiblížit. 3) Umožňovala Izraelcům setkat se se Svatým Izraele a být očištěni od hříchu. Kněz byl vždy k dispozici, aby umožnil lidu přijít k Bohu a najít odpuštění a milost.

Celý systém poukazoval na nejvyššího Prostředníka mezi Bohem a lidmi, Služebníka Hospodinova – Ježíše Krista.

Prostřednictvím Ježíše Krista jsme se stali součástí „královského kněžstva“ (1 Pt 2,9). Jaký je tvůj úkol v tomto kněžství? Můžeš působit jako „kněz“ pro druhé?

DEN SMÍŘENÍ (1. ČÁST)

Obřady v Den smíření znázorňovaly konečné řešení problému hříchu a završení spasení, jak jej lidé prožívali při každodenních obřadech. Očištěn měl být celý svatostánek – svatyně i svatyně svatých – od nečistot Izraelců, od jejich přestupků a od všech jejich hříchů. (Lv 16,16) Tyto hříchy byly přeneseny do Božího příbytku prostřednictvím obětí přinesených kajícími hříšníky. Během Dne smíření byl svatostánek obnoven do stavu původní čistoty a svatosti. V tento den, jednou za rok, existovalo místo, které bylo zcela zbaveno přítomnosti hříchu a nečistoty – podobně jako zahrada Eden. Tento symbolický „návrat“ do Denu, který se slavil na konci roku, poskytoval izraelskému lidu nový začátek.

Pozorně si přečti Lv 16,16.17.21.30.33.34. Které důrazy nacházíš v těchto verších? Za čí hříchy byly v tento den, na rozdíl od každodenních obřadů, přinášeny oběti? Lv 1,1–4

Tyto verše naznačují univerzální povahu očištění. Šlo totiž o veškeré hříchy všeho lidu. Byl to společný akt, při kterém se Izrael bral jako celek. Bůh odstranil hřích v Izraeli za celý rok. Tento obřad znázorňoval úplné odstranění hříchu na konci času. (Žd 9,28)

Co Bůh očekával od svého lidu v tento den? Lv 23,26–31

Den smíření byl společnou událostí, které se účastnil celý národ. Úkolem každého jednotlivce bylo cele se odevzdat Pánu. Ten, kdo se nespolehal na Hospodina a nepokořil se před ním, byl „vyobcován ze svého lidu“ (Lv 23,29). Zní to velmi tvrdě a přísně, ale Bůh tím chtěl zdůraznit závažnost díla spasení.

Co můžeme přinést Bohu jako svou každodenní oběť? Mt 16,24.25; Ř 6,1–13; Žd 12,4

DEN SMÍŘENÍ (2. ČÁST)

V Lv 16,20–22 si přečti popis obřadu vyhnání kozla. Co chtěl Bůh lidu naučit tímto obřadem? Zaměř se zvláště na úděl tohoto zvířete v porovnání s jinými zvířaty při tomto obřadu.

Kozel určený pro Azázela není prostředek smíření, ale nástroj, skrze něhož jsou hříchy a nečistota vyneseny na poušť. Jak to víme?

- 1) Přenos hříchu a nečistoty na toto zvíře se děje poté, co velekněz ukončí dílo smíření ve svatyni.
- 2) Kozel není obětován jako oběť. Není zabítý a není k dispozici žádná krev ke smíření.
- 3) I když „nese“ hříchy lidu, neznamená to, že je nese ve smyslu zastoupit někoho, tak jako to udělal Ježíš.

Kontext ukazuje, že toto sloveso znamená „přenést“ na jiné místo, tedy na „poušť“. (Lv 16,22) Jestliže je totéž sloveso použito k popisu díla Hospodinova Služebníka, stojí samo – „nesl hříchy mnohých“ (Iz 53,12). Nikam je nenes, ale přebírá za ně sám odpovědnost a prostřednictvím tohoto aktu nám odpouští. Jde o smíření. To však není to, co dělá kozel.

Obřad s kozlem je obřadem odstranění. Jinými slovy, kozel je prostředek k vyloučení nebo odstranění něčeho, co v izraelském táboře být nemělo – hříchu a nečistoty.

Během Dne smíření došlo ke konfrontaci mezi Hospodinem a jinou mocí. Kozel pro Hospodina představoval Boha; kozel pro Azázela zastupoval druhou moc, satana, který je původcem hříchu a nečistoty. Tím, že hříchy lidu byly prostřednictvím kozla poslány Azázelovi, byla tato moc označena za původce hříchu. Bůh přijal hříchy a nečistoty svého lidu, aby se s nimi smířil a odpustil jim jejich hříchy, ale to neznamenalo, že je původcem zla. Den smíření symbolicky zvěstoval konečné vítězství svatosti a čistoty nad silami hříchu, nečistoty a zla. Představovalo to chvíli, kdy obvinění vznesená Luciferem v nebi budou jednou provždy vyřešena a Lucifer bude muset převzít zodpovědnost za vznik hříchu. Tímto obřadem chtěl Bůh vštípit svému lidu naději do budoucnosti, kdy – prostřednictvím moci Ježíše Krista – nastane nové stvoření, kde již nebude smrt, bolest ani hřích. (Zj 21,3.4)

SMÍŘENÍ – O CO PŘI NĚM JDE?

Které myšlenky se spojují se slovesem „smířit“ ve verších Lv 4,31; 16,18.19.30 a 17,11?

I když ve Třetí knize Mojžíšově čteme, že při obřadech smíření plní kněží úlohu prostředníků, nejsou těmi, kdo hřích odčiní a kdo lid smíří s Bohem. Když je obřad vykonán, odpuštění udělí sám Pán Bůh. (Lv 4,26 – pasivní tvar slovesa znamená, že Bůh je ten, kdo odpouští). Smíření je něco, co Bůh vykoná pro svůj lid. On je ten, kdo „svou zemi, svůj lid, zproští viny“ (Dt 32,43; Ž 65,3; 79,9). Ve smíření Bůh umožňuje hříšníkům pocítit jeho lásku.

Hebrejský výraz přeložený jako „smířit“ znamená zemřít, smazat, zbavit. Smíření se vykonává pro svatostánek, oltář, rohy oltáře v tom smyslu, že jsou zbaveny nebo očištěny od poskvrny hříchu a nečistoty. Díky smíření jsou tato místa obnovena do původního stavu – jsou bez poskvrny. Jestliže se smíření vztahuje na kajícího hříšníka, znamená to, že je očištěn od hříchu nebo nečistoty.

Protože k očištění dochází skrze krev obětního zvířete, může smíření vyjadřovat také myšlenku výkupného. Člověk je osvobozen od hříchu za cenu krve/života obětního zvířete (Lv 17,11), obětovaného namísto hříšníka. Zvíře zastupuje člověka a svým životem platí výkupné za jeho život. (Mt 20,28; 1 Tm 2,6)

Sloveso „smířit“ je v Třetí knize Mojžíšově použito při různých obřadech, na základě toho není možné usoudit, že označuje jeden akt. To znamená, že smíření je spíše proces než něco, co se stane v jednom časovém bodu. Celá služba ve svatyni byla chápána jako smíření. Smíření bylo dosaženo všemi obřady, od každodenních obětí (Lv 5,10) až po Den smíření (Lv 16,34). Jinými slovy, smíření bylo Boží očištné konání pro Izrael během celého roku, včetně přinášení obětí, prostřednické služby kněží a konečného vyřešení problému hříchu a nečistoty v Den smíření. Byl to předobraz univerzální povahy díla smíření, které vykonává Ježíš Kristus pro nás.

Jen Bůh mohl odstranit hřích – a stálo ho to život Ježíše Krista. Co nám to říká o strašné povaze hříchu? Proč se nám potom neprotiví víc? Proč praktikování hříchu otupuje náš odpor vůči němu?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Spravedlnost si žádá, aby satan, jako původce hříchu, přímý strůjce všech hříchů a příčina smrti Syna Božího, byl při konečném zúčtování potrestán. Kristovo dílo pro spasení lidstva a pro očištění vesmíru od hříchu bude dovršeno vyhlazením hříchů z nebeské svatyně a vložním těchto hříchů na satana, s nímž tak bude konečně zúčtováno. Tak i v symbolické bohoslužbě byl roční běh služby uzavřen očištěním svatostánku, při čemž vyznané hříchy byly vloženy na hlavu obětního kozla.“ (PP 261; PP 358)

Otázky k přemýšlení

- 1. Zamysli se nad procesem smíření a očištění v pozemské svatyni. Pak jej porovnej s tím, jak Kristus ničí náš hřích, aniž by zároveň zničil nás.**
- 2. Může být pro nás těžké pochopit, proč za hřích člověka musela umírat nevinná zvířata. Jaké důležité ponaučení z toho pro nás vyplývá? Co by nám to mělo říci o povaze hříchu?**
- 3. Hovořili jsme o očištění od hříchu. Co to znamená v životě člověka, který se domáhá krve Ježíše Krista? (1 J 1,7) Co znamená být očištěný od hříchu?**
- 4. Uvažujte o svých odpovědích na poslední otázku v části na pondělí. Jak můžeme jako jednotlivci nebo církve lépe plnit své „kněžské“ poslání?**

Shrnutí

Den smíření završoval každodenní očišťování Izraelců od hříchu. Byl to předobraz univerzální povahy díla smíření, které vykonává Ježíš Kristus pro nás.

SMÍŘENÍ A VTĚLENÍ

Biblické texty na tento týden: Mt 1,18–25; 3,13–17; 4,1–11; 9,35; Mk 1,12.13; J 1,1.2.14; Ko 2,9; Žd 1,3

Základní verš

A víte, že Syn Boží se zjevil, aby hříchy sňal, a v něm žádný hřích není. (1. list Janův 3,5)

Hlavní myšlenka

V osobě a díle Ježíše Krista Bůh obnovil soulad mezi sebou a lidmi i mezi lidmi navzájem.

Vesmír je stále plný záhad. A to i přes to, že se vědcům podařilo shromáždit obrovské množství různých údajů a poznatků. I Bible je plná záhad – tou největší je Boží dílo pro naši záchranu. V následujících dnech se budeme zabývat ústřední myšlenkou tohoto díla – vtělením Božího Syna. Možná právě to je největším tajemstvím v celém vesmíru. Stvořitel se snížil a stal se stvořením, přišel do světa plného hříchu a smrti. Jak se to stalo? To ví jedině Bůh. Dobře si však uvědomujeme, že bez tohoto vtělení by nebylo odpuštění hříchů ani smíření s Bohem. Vtělení Božího Syna do lidského těla bylo nevyhnutelnou součástí Božího plánu na záchranu lidí.

Lekce v kostce

Téma: Ježíš Kristus – zprostředkovatel našeho smíření s Bohem

- Ježíšovo narození – spojení nebe se zemí (Mt 1,18–25; Ko 2,9)
- Ježíšova přirozenost – spojení nebe se zemí (J 1,1.2.14; Žd 1,3)
- Ježíšův křest – spojení nebe se zemí (Mt 3,13–17)
- Ježíšovo pokušení a vítězství – spojení nebe se zemí (Mt 4,1–11; Mk 1,12.13)
- Ježíšova služba – spojení nebe se zemí (Mt 9,35)

TAJEMSTVÍ VTĚLENÍ

Když se Maria dověděla, že porodí neobyčejné dítě, v údivu odpověděla: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“ Anděl jí odpověděl: „Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní. . .“ (L 1,34.35) Sloveso „zastíní“ nám připomíná Ex 40,35, kde čteme, že v oblaku sestoupila Hospodinova sláva, aby přebývala mezi lidmi ve svatostánku. Pán sestoupil tajemným způsobem, aby se narodil z této ženy.

Narození Ježíše jako člověka přesně vystihuje spojení božského s lidským. Tyto dvě přirozenosti zůstávají odlišné. To, co se stalo, nebyla jen přítomnost božského v lidském, ale skutečné vtělení. To znamená, že Kristus je pravý Bůh i pravý člověk. Vtělením se Bůh stal člověkem; plnost božství musela přebývat v člověku.

Kým byl podle Ko 2,9 Ježíš?

Ježíš byl naplno Bůh! Pavel říká, že vtělený Kristus „byl roven Bohu“, ale při vtělení „vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí“ a přijal „podobu člověka“ (Fp 2,7).

I když byl plně Bohem, všechno, co měl, svěřil do Otcovy moci. Dokud tady žil jako člověk, byla božskost v Ježíši utajená, i když božství v něm bylo plně přítomné. Kvůli smíření bylo nevyhnutelné, aby Bůh přišel v lidském těle, protože jen Bůh nás mohl zachránit.

Přečti si Mt 1,18–25. Kolik nadpřirozených věcí, které neumíme vysvětlit jinak než Božím zásahem, se tehdy stalo? V čem je naše chápání nejdůležitějších pravd omezené? Proč nesmíme nic automaticky odmítat a považovat za nepravdivé jen proto, že to neumíme pochopit?

BŮH A ČLOVĚK ZNOVU SPOJENI

Jaký důkaz máme o tom, že Kristus byl nejen Bohem, ale také člověkem?

Mt 26,38; L 2,40; Ga 4,4

Starověká řecká filozofie tvrdila, že lidské tělo je ve své podstatě špatné, že je to vězení duše. Někteří z prvních křesťanů přijali tento názor a dospěli k závěru, že Boží Syn nemohl přijít v hmotném těle, ale měl jen zdánlivé tělo. Nový zákon však říká, že Ježíš se stal skutečným člověkem. Narodil se z ženy, rostl a vyvíjel se jako dítě, naučil se poslouchat (Fp 2,8), trpěl a zemřel. (Mt 26,38; L 23,46) Bible jasně říká také to, že Ježíš byl Bůh v lidské těle. (J 1,1.2.14; Žd 1,3) Spojení lidského s božským v Kristu bylo pro smíření nevyhnutelné.

Proč? Protože po pádu do hříchu byli Adam s Evou i všichni jejich potomci odloučeni od Boha, a tím byla ohrožena jejich existence. Jestliže nebylo možné, aby lidé sami dosáhli sjednocení s Bohem, Hospodin převzal iniciativu a spojil se s lidmi. Právě to se stalo při vtělení, když se Bůh stal člověkem. Ježíš Kristus se stal „místem“, kde se božské stětlo s lidským v trvalém opětovném sjednocení. Při vtělení se božská a lidská přirozenost tajemně spojily a člověk a Bůh se stali jedno. Toto spojení bylo hlubší než to, které původně existovalo mezi Bohem a lidmi.

Co říká Pavel o Ježíši? Co to znamená? 1 K 15,45

V Ježíši nastal pro lidské pokolení nový začátek. Ježíš byl nový Adam, a díky němu začala existovat nová lidská přirozenost. Kromě ní existovala a stále existuje i stará lidská přirozenost – zděděná po padlém Adamovi, odloučená od Boha a ubírající se do záhuby. (1 K 15,22) Jedinou nadějí pro člověka je vtělený Bůh, ve kterém se božské sjednotilo s lidským věčným poutem lásky. Prostřednictvím Krista může být každá lidská bytost, která po tom touží, uvedena do úplného souladu s Bohem.

Podívej se na jasnou noční oblohu. Ten, který stvořil všechny hvězdy (a mnohem víc), se stal člověkem a jako člověk zemřel za tvé hříchy. Jak může tato neuvěřitelná pravda změnit tvůj život?

Které důležité pravdy se můžeme naučit z příběhu o Ježíšově křtu? Mt 3,13–17

1. Tím, že Ježíš požádal o křest, ztotožnil se s hříšníky. Ten, který nepotřeboval křest, o něj požádal – ne kvůli sobě, ale kvůli nám, pro naše dobro. Zanechal tím příklad pro ty, kteří jej chtějí následovat. Jeho křest však byl víc než jen příkladem pro nás. Křtem nám umožňuje připojit se k němu.
2. Když Ježíš vyšel z vody, klekl a modlil se k Otci. (L 3,21.22) Bible nezaznamenává obsah této modlitby. Ale to, co mu Otec odpověděl, nám dává tušit, za co se modlil: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“ (v. 22) Bůh mu řekl, že jeho modlitba byla vyslyšena. Ba co víc, „jsou to slova o naději a milosti pro každého z nás. Jestliže věříš tomu, co Bůh udělal v zájmu člověka, jsi přijat v tom Milovaném – díky Ježíšovým zásluhám.“ (E. G. Whiteová, The Bible Echo and Signs of the Times, 12. 11. 1894) Jsou tato slova nadějí také pro tebe?
3. Božství bylo přítomné při Ježíšově křtu. Z nebe bylo slyšet Otcův hlas a přítomnost Ducha svatého se zviditelnila v podobě holubice. Boží láska proučila na Syna jako člena lidského pokolení a přijala ho jako svého zástupce. Lidé už nebyli odloučeni od Boží lásky, protože Kristus se stal „potrubím“, přes které mohla zasáhnout Boží láska.

Jaké je hlavní poselství této části? Může nás Bůh přijmout, i když jsme padli do hříchu? Udělá to na základě toho, jak jsme dobří a jak zachováváme přikázání, nebo díky Ježíši? Proč na to musíme neustále pamatovat, zvláště ve dnech, kdy se nám příliš nedaří?

POKUŠENÍ

**Shrň tři pokušení, kterým Ježíš čelil na poušti bezprostředně po křtu.
Mt 4,1–11; Mk 1,12.13**

V Ježíšových pokušeních vidíme některé protiklady k pokušení Adama a Evy.

1. Adam byl pokoušen v zahradě Eden, na místě bez špatného vlivu hříchu; Ježíš byl pokoušen na poušti, v prostředí pod vlivem sil zla.
2. Adamovy základní životní potřeby byly naplněny, kdežto Ježíš byl bez jídla – postil se.
3. Adam i Ježíš byli pokoušeni uspokojit svůj hlad (po poznání, resp. po jídle) nezávisle na Boží vůli; Adam podlehl, Ježíš zvítězil.
4. Adam byl pokoušen, aby zpochybnil, co Bůh řekl, a projevil nedostatek důvěry v Boží slovo. Ježíš byl také pokoušen k tomu, aby zpochybnil důvěryhodnost Božího slova, avšak toto pokušení zavrhl.
5. Adam se přidal k satanovi v jeho vzpouře proti Bohu a jeho vládě. Ježíši byla nabídnuta království tohoto světa, když se pokloní a přidá k satanovi v jeho boji proti Božímu království. Ježíš však zůstal věrný Otcí.

Ježíš anuloval Adamův pád tím, že porazil satana v tom, v čem Adam selhal. Svě vítězství zpřístupnil těm, kteří mu uvěřili. Nový člověk nepřijme ducha neposlušnosti a vzpoury, jak to učinil starý člověk po Adamovi, ale ducha pokorného podřízení se Boží vůli.

Ježíš zvítězil nad každým hříchem. Co to pro nás znamená v procesu smíření?

V satanových pokušeních a útocích proti Božímu Synu nebylo narušeno hluboké pouto jednoty mezi Otcem a Synem. Kristus zvítězil nad každým pokušením a zůstal zcela závislý na svém Otcí. Nikdo jiný nebyl, není a nebude jako Ježíš. Ve své podstatě a ve svých rozhodnutích byl bezhříšný. Právě proto nás může zachránit. Ač bezhříšný, vzal na sebe hříchy za nás, abychom vírou mohli přijmout spravedlnost, která nebyla naše, ale jeho. Dokonalý Beránek vzal na sebe náš hřích, aby v nás obnovil jednotu a soulad se Stvořitelem.

JEŽÍŠ UZDRAVUJE

Ježíš chodil po všech okolních městech a vesnicích. Učil v synagogách, hlásal evangelium o království a uzdravoval každou nemoc a každý neduh. (Mt 9,35)

Uzdravováním druhých Ježíš vítězil nad smrtí, která sužovala trpící lidstvo. Uzdraveními probouzel v lidech předtuchu budoucího vítězství nad královstvím smrti. Moc smrti, která přišla na tento svět příchodem hříchu, byla poražena. Částečně to znázorňovaly případy různých vzkříšení, včetně vzkříšení člověka, který byl již čtyři dny po smrti. (Mk 5,35–43; L 7,11–17; J 11,38–44)

Svými zázraky Ježíš boural společenské bariéry. Přijal malomocného (Mk 1,41), uzdravil Samařana, který se jako jediný vrátil, aby mu poděkoval (L 17,11–17), rozmlouval se Syrofeničankou a uzdravil její dceru (Mk 7,29.30). Vzájemné odcizení lidí způsobené hříchem bylo prolomeno Ježíšovou smiřující službou. Formoval nového člověka, který bude žít s ostatními v míru a pokoji.

Svými zázraky také obnovil soulad a společenství lidí s Otcem. Nejednou se stalo, že jeho vítězství nad smrtí vedlo lidi k tomu, že v něj uvěřili. (J 4,53; 20,30.31)

Které další metody použil Ježíš ve své službě, aby obnovil vzájemný soulad mezi lidmi i s Bohem? Mk 2,15–17; J 4,39–42

Propast odloučení mezi Bohem a lidmi byla díky Ježíši přemostěna. Těm, kteří jej přijali, „dal moc stát se Božími dětmi“ (J 1,12). Ježíš získával „nové“ lidi, kteří se prostřednictvím něj smířili s Bohem. Chtěl smířit lidi nejen s Bohem, ale také navzájem jedny s druhými. Dělal to tak, že se s nimi setkával. Těmito setkáními Ježíš zvěstoval, že Bůh přijímá každého, kdo k němu přijde. Jeho následovníci by to měli dělat podobně.

Polož si otázku: Jakým způsobem se moje smíření s Bohem odráží v tom, jak se chovám k druhým lidem a jak je přijímám?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Kristovým úkolem bylo smířit člověka s Bohem prostřednictvím své lidské přirozenosti a Boha s člověkem prostřednictvím své božské přirozenosti.“ (E. G. Whiteová, *Confrontation*, str. 38)

„Ježíše pokřtil Jan Křtitel. Když vycházel z vody, sklonil se na břehu Jordánu a vyslal k nebi modlitbu... Nebe přijalo Ježíše jako zástupce lidského pokolení. Kvůli žádnému z našich hříchů nás Bůh nezavrhne jako nehodné; v Milovaném nás přijímá, protože nebe se otevřelo našim prosbám vyslaným prostřednictvím Božího Syna. Brány jsou pootevřené a světlo z nebe ozáří všechny, které přišel Ježíš zachránit – ale jen když přijdou pod paprsky Slunce spravedlnosti. Bůh učinil vše, aby mohl být spasen každý člověk.“ (E. G. Whiteová, *ST 28. 7. 1890*)

Otázky k přemýšlení

1. Proč bylo v Kristově službě smíření nevyhnutelné vtělení?
2. Proč je lidská přirozenost Ježíše Krista pro nás tak důležitá? Proč je pro nás velmi důležitá také jeho božská přirozenost?
3. V části na neděli jsme řekli, že Ježíšovo vtělení je obklopeno mnohými tajemstvími. Uveď některé z nich. Jak můžeme díky těmto záhadám pochopit, co znamená žít vírou?
4. Jakými různými způsoby můžeme jako církev pokračovat v Ježíšově službě smíření a uzdravení? Jak tuto službu vykonává váš sbor? Co dalšího byste mohli nebo měli udělat? Jak se do této služby můžeš zapojit ty osobně?

Shrnutí

Vtělením Ježíše Krista jsme se stali svědky jediné lidské bytosti, která se narodila na této planetě v úplné a dokonalé jednotě s Bohem. A i když jej nepřítel pokoušel jako nikoho předtím ani potom, Ježíš zůstal věrný Otci a zvítězil tam, kde Adam selhal. Tím připravil cestu, aby mohli být spaseni všichni, kteří se mu ve víře a poslušnosti odevzdají.

OBRAZY SPASENÍ

**Biblické texty na tento týden: Ř 3,19–26; 2 K 5,18–21;
1 J 4,7–11**

Základní verš

Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní krví se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy. (Římanům 3,25)

Hlavní myšlenka

Nový zákon interpretuje Ježíšovu smrt několika způsoby.

Žádné vyjádření ani žádná definice nejsou tak dokonalé a výstižné, aby popsaly úplný význam Kristovy smrti. Vedle sebe existuje současně mnoho různých pohledů, které se vzájemně doplňují.

1) Kristus svojí smrtí zaplatil výkupné, aby nás osvobodil od sil zla. 2) Kristova oběť byla mimořádným zjevením Boží lásky, která v nás působí změnu. 3) Šlo o usmiřující oběť, která odstraňuje hřích jako bariéru mezi námi a Bohem. 4) Šlo o akt smíření. 5) Ježíš nás osvobodil od viny.

Existuje i mnoho jiných pohledů. Pravda je, že Kristova smrt svým významem o mnoho předčí všechny uvedené výklady. Není možné vyjádřit úplný význam Kristovy oběti jedním pojmem, i když některé jsou skutečně velmi důležité. V tomto úkolu budeme mluvit o některých klíčových obrazech, jež se snaží vystihnout úžasný dar, který jsme dostali prostřednictvím Ježíšovy smrti na kříži.

Lekce v kostce

Téma: Novozákonní obrazy záchrany a smíření v Ježíši Kristu

- Vykoupení – obraz trhu s otroky (Tt 2,14)
- Smíření – obnovení zničených vztahů (2 K 5,18–21)
- Ospravedlnění – obraz soudní síně (Ř 3,19–26)
- Oběť smíření – obraz svatyně (Ř 3,25.26)
- Láska Otce – obraz rodiny (1 J 4,7–11)

VYKOUPENÍ

Jak rozumíš pojmu „vykoupení“ na základě veršů Mk 10,45; Ga 3,13; Ef 1,7 a 1 Pt 1,18.19?

Vykoupení je osvobození od dluhu nebo otroctví zaplacením výkupného. Tento obraz je v Novém zákoně použit k vysvětlení významu Kristovy smrti. Podle tohoto chápání je celý svět v zajetí hříchu. Lidé jsou otroky hříchu a čeká je věčná smrt. (Ř 6,6.23) Dluh může být zaplacen jen tak, že lidé ztratí svůj život. Ježíš však přišel a zaplatil cenu za naše vykoupení. Všichni, kteří v něj uvěřili, mohou získat věčný život. Tito lidé „byli služebníky hříchu“, ale nyní jsou „osvobozeni od hříchu a stali se služebníky spravedlnosti“ (Ř 6,17.18).

Kristus nás také vykoupil z „kletby zákona“ (Ga 3,13). Kletba zákona je nárok zákona na život těch, kteří ho porušili. (v. 10) Samotný zákon nás nemůže zachránit před rozsudkem smrti, protože nám nedokáže vrátit život. (v. 21) Poskytuje právní základ pro potrestání viníka smrtí. Bůh oznámil své řešení, když „poslal svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny“ (Ga 4,4.5).

Kristus se také „za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích“ (Tt 2,14). Vykoupení tedy zahrnuje proces posvěcení a očištění našeho života. To předpokládá, že na kříži Kristus zaplatil náš dluh, odpustil nám naše provinění (Ef 1,7) a dal nám dar spravedlnosti (Ř 3,24). Prostřednictvím daru, za který Kristus za nás zaplatil (odpuštění hříchů), jsme tedy osvobozeni od odsouzení hříchem a ospravedlněni vírou v Ježíše Krista.

Bůh nemohl přehlížet hřích a předstírat, že nikdy neexistoval. Naplnil své vlastní požadavky zákona tím, že sám zaplatil výkupné. Koupil nazpět právo existence pro lidské pokolení i celou planetu. Ať už si to lidé připouštějí nebo ne, všichni patříme Bohu.

Mělo by vykoupení Ježíšovou krví nějakým způsobem ovlivnit náš každodenní život? Jakou hodnotu má dar, pokud jej člověk, kterému je dar nabídnut, nikdy nepřijme? 2 Te 2,10

Pozorně si přečti 2 K 5,18–21. Co nám tyto verše říkají o smíření?

Smíření je obnova mírového vztahu mezi znepřátelenými jednotlivci nebo skupinami. Obvykle je k tomu potřebný nějaký zprostředkovatel. Tuto praxi Pavel použil, aby vysvětlil význam kříže.

1. Bůh převzal iniciativu ve smíření hříšníků na sebe. Bůh nás miluje i přes náš hřích.
2. Bůh použil Prostředníka, díky kterému mohlo dojít ke smíření. Bůh „nás smířil sám se sebou skrze Krista“ (2 K 5,18), „v Kristu usmířil svět se sebou“ (v. 19). Tato slova naznačují nepřekonatelnou vzdálenost mezi Bohem a lidmi, která si vyžadovala Prostředníka.
3. Objekt smíření je definován jako „my“ a „svět“. Bůh „nás smířil se sebou skrze Krista“ (v. 18). Sloveso je v minulém čase, takže jednání, které popisuje, je ukončeno. To znamená, že věřící se už nyní těší z požehnání a plnosti smíření. O světě čteme, že „v Kristu Bůh usmířil svět se sebou“ (v. 19; „v mír uvodě svět s sebou“ – PBK). Kontext naznačuje, že smíření světa ještě pokračuje; není to ukončená událost, jako v případě věřících.
4. Smíření jako proces tvoří dvě Boží aktivity. Tou první je Boží čin smíření na kříži, definovaný slovy: „Nepočítá lidem jejich provinění...“ (v. 19) Hřích byl bariérou, která Bohu znemožňovala smířit lid se sebou. Bůh se však rozhodl, že odstraní bariéru hříchu, aby nám mohl bez omezení projevovat svou lásku. Z Božího pohledu je smíření odstraněním této bariéry. Jiným prvkem smíření je služba smíření (v. 18) – byli jsme pověřeni zvěstovat poselství o smíření (v. 19). „Na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem!“ (v. 20) Díky tomuto zvěstování dosahuje smíření svého cíle – a tím je ukončení nepřátelství člověka vůči Bohu.

S kterými lidmi si potřebuješ urovnat své vztahy? Jak ti může smíření dosažené Ježíšem pomoci smířit se s druhými?

OSPRAVEDLNĚNÍ

Ospravedlnění je v podstatě právní termín, který vyjadřuje zproštění viny někoho, kdo byl obviněn z přestupku, ale soudním konáním se zjistilo, že je nevinný. Takovéto chápání je použito v Novém zákoně k vysvětlení významu Kristova kříže.

Proč dává Pavel do protikladu ospravedlnění vírou s poslušností zákonu? Pomáhá nám to pochopit ospravedlnění? Ř 3,19–24

Tyto verše nás upozorňují na několik myšlenek.

1. Představa zákona naznačuje, že lidé jsou obviněni z hříchu. V tomto konkrétním případě jsou obvinění lidé skutečně viníky. To znamená, že všichni jsou na základě zákona odsouzeni. (Ř 2)
2. Bůh našel způsob, jak se lidé mohou dostat z této zoufalé a neřešitelné situace. „Nyní“, tedy příchodem Ježíše Krista, „však je zjevena Boží spravedlnost“ (Ř 3,21). Pavel vysvětluje, že jde o „Boží spravedlnost skrze víru v Ježíše Krista pro všechny, kdo věří“ (v. 22). Spravedlnost tady neznamená, že jsme jednoduše prohlášeni za nevinné, jako spíše naše přijetí Kristova spásného činu vírou.
3. Toto ospravedlnění je dostupné všem – Bůh nedělá mezi lidmi rozdíly. (v. 22.29) Všichni jsme hříšníci a všichni jsme ospravedlněni „zadarmo jeho milostí“ (v. 24). Řešením tragické situace, do které se člověk dostal, je ospravedlnění, které mohou vírou získat všichni, kdo uvěří. Tento dar spasení provází přijetí Ducha, který nám pomáhá chodit v novotě života. (Ř 6,4)
4. Boží rozhodnutí ospravedlnit nás je možné díky Kristovu vykupitelskému dílu. Vidíme tady spojení dvou obrazů – vykoupení a ospravedlnění – což popisuje a poskytuje právní základ pro Boží rozhodnutí ospravedlnit ty, kteří přijímají Kristovu spravedlnost. (Ř 4,3–6) Díky tomu, že Kristus vzal náš hřích a zemřel namísto nás, může Bůh vykonat to, co by bylo jinak nemožné. (2 K 5,21)

Co si můžeš z poselství textu Ř 3,19–24 vzít pro sebe? Jak můžeš být před Bohem ospravedlněn?

Jak Pavel vysvětluje, co učinila Kristova oběť pro nás? Ř 3,25.26

V textu je přímo použito slovo „oběť“. Ježíšova smrt není jen symbolická nebo metaforická, ale vyjadřuje realitu toho, co se stalo. Kristus obětoval sám sebe za nás. Starozákonné oběti byly jen obrazem této pravé a skutečné oběti.

1. Tuto oběť přinesl sám Bůh, aby obnovil náš vztah k němu. (Ř 3,25) Co jsme my nemohli udělat, to učinil Bůh za nás v osobě svého Syna.
2. Byl to zástupný čin. Kristus je nám představen jako bezhříšný, bez jakékoli vady – a přece se obětoval jako oběť za hřích. (Ř 8,3; 2 K 5,21) Vynesl náš hřích na dřevo a zemřel místo nás. (1 Pt 2,21–24) Tím, že vzal náš hřích na sebe, nás od něj očistil a opět nás sjednotil s Bohem.
3. V listu Římanům Pavel představuje Kristovu oběť po konstatování, že tento svět je pod vládou hříchu, a tedy podle zákona Bohem odsouzený. (Ř 1–3) Díky Kristově oběti jsme od tohoto odsouzení osvobozeni a Boží láska nám nabízí spasení. Smiřující oběť neznamená, že se Kristu podařilo přesvědčit Otce, aby nás miloval. Kristus zakusil Boží odsouzení za hřích, abychom tuto zkušenost už nemuseli prožívat my. Kříž je nejen místem, kde se zjevila Boží láska, ale také místem, kde se projevil Boží odsouzení vůči hříchu.
4. Kristova oběť vyjadřuje, aktualizuje a poskytuje základ pro Boží ochotu nás zachránit. Naše vykoupení a smíření by bez obětní krve Ježíše Krista nebylo možné. (Sk 20,28; Ko 1,20; Zj 5,9) Jedině Ježíšova oběť na kříži umožňuje Bohu ospravedlnit ty, kdo uvěřili v Krista. (Ř 5,9) Tím, že Bůh v Kristu odsoudil hřích, vyjádřil, že je spravedlivý, když ospravedlňuje ty, kteří v něj uvěří. (Ř 3,26)

PROJEV BOŽÍ LÁSKY

Byla to Boží láska, samotná podstata Boha, která připravila plán spasení a uskutečnila jej. (1 J 4,8) V ní je zakotven každý rozměr Božského vykupitelského díla. Bůh poslal svého Syna, aby zemřel za nás, protože miloval tento svět. (J 3,16) Syn přišel na tento svět, aby dal svůj život za nás, protože miluje Otce (J 14,31) i nás (J 13,1). Ti, co jsou sjednoceni vírou s Kristem, milují Pána Boha (Jk 2,5), Ježíše (J 14,21) i druhé (1 J 3,11). Celý život i smrt Ježíše Krista byly velkolepým projevem Božského charakteru, nejužasnějším zjevením lásky.

Jaká by měla být naše odpověď na Boží lásku projevenou v Ježíšově smrti? 1 J 4,7–11

Význam Boží lásky, jak se nám zjevila v Kristově oběti, lépe pochopíme, když se na ni podíváme v kontextu vesmírného sporu. Satanova obvinění vznesená proti Bohu vzbudila v myslích nebeských bytostí pochybnosti o Boží podstatě. Je Bůh skutečně milující a sebeobětující, jak o sobě tvrdil, anebo se pod maskou sebezapření ukrývá sobectví? Kristův kříž navždy rozptýlil všechny pochybnosti o Božím charakteru. Tím, že Stvořitel se dobrovolně rozhodl být člověkem, trpět a zemřít na kříži, aby zachránil pokolení, které si to nezasloužilo, ukázal, že Boží láska přesahuje chápání nebeských bytostí. Nesobecká podstata nepochopitelné oběti je výstižně vyjádřena v tom, co Bůh učinil prostřednictvím Ježíše Krista pro blaho druhých, ne pro svůj osobní užitek nebo zisk.

Projev Boží lásky na kříži slouží také k tomu, aby u lidí rozptýlil nesprávné chápání Pána Boha. „Když si Ježíše představíme jako toho, kdo reprezentuje Otce, pomůže nám to rozptýlit stín, který nám satan vrhá na cestu, abychom neviděli milosrdenství a nepopsatelnou Boží lásku, jak se projevila v Ježíši Kristu. Podívejte se na golgotský kříž. Je to místo příslibu bezmezní lásky a nezměrné milosti nebeského Otce.“ (1SM 156)

Ještě jednou si přečti 1 J 4,7–11. Jak tyto verše promlouvají do tvého života, do tvých vztahů, které máš s druhými? Jakým způsobem můžeš lépe projevit lásku, o které se tady hovoří? Co ti brání v přijetí této lásky?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Smiřeni znamená, že se odstraní každá bariéra mezi člověkem a Bohem a že hříšník si uvědomí, jaký význam má Boží odpouštějící láska. Díky oběti, kterou Kristus přinesl za padlé lidstvo, může Bůh spravedlivě odpuštít hříšníkovi, který přijme Ježíšovy zásluhy. Kristus je potrubím, skrze které může proudit milosrdenství, láska a spravedlnost z Božího srdce do srdce hříšníka.“ (1SM 396)

Otázky k přemýšlení

- 1. Který z obrazů vzpomínaných v tomto úkolu ti je nejbližší? Proč?**
- 2. Jak nám může to, co víme o smiřeni mezi lidmi, pomoci lépe pochopit spasení?**
- 3. Proč je kříž největším projevem a vyjádřením Boží lásky? Jakou útěchu z toho můžeme čerpat? Jak nám to, co víme o Bohu, může pomoci vydržet v těžké době?**

Shrnutí

Bible používá různé obrazy, aby nám pomohla pochopit Kristovu smrt. Vykoupení znamená, že jeho smrt nás osvobozuje od moci hříchu. Ježíšova smrt obnovuje vztah s Bohem; vítězí nad naší vzpourou, čímž nás smiřuje s Bohem. Díky Kristově smrti jsme před nebeským tribunálem prohlášeni za nevinné, protože Ježíš zemřel místo nás jako náš Zástupce.

SMÍŘENÍ NA KŘÍŽI

**Biblické texty na tento týden: Mt 26,37.38; 27,46;
Mk 14,33.34; L 22,40–44; J 19,28–30**

Základní verš

On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů. (Koloským 1,13.14)

Hlavní myšlenka

Abychom lépe pochopili význam jeho smiřující smrti, budeme mluvit o Ježíšově zkušenosti v Getsemane.

Jistý člověk podal žalobu na jednu restauraci rychlého občerstvení. Tvrdil, že jeho obezita a z ní vyplývající zdravotní problémy jsou důsledkem toho, že se čtyřikrát až pětkrát týdně stravoval v této restauraci. Ze svých zdravotních problémů obvinil restauraci, ne sebe!

Všichni máme tendenci jednat podobně – za své špatné činy obviňovat druhé. Bůh však takové výmluvy nepřijímá. Každý z nás je před Bohem zodpovědný za své hříchy. A právě tady se začíná tajemství smíření zjevovat ve své kráse. Jestliže převezmeme zodpovědnost za své hříchy a vírou přijmeme Ježíšovu oběť za nás, Bůh nám chce odpustit. Když uznáme svoji odpovědnost, jsme osvobozeni od trestu za naši vzpouru. Co se stalo s trestem? Bůh jej nepřehlédil, ale dovolil, aby padl na Ježíše. To, jak ho nesl, bude tématem tohoto úkolu.

Lekce v kostce

Téma: Ježíšova oběť – cesta k záchraně lidstva a k smíření

- Ježíšova úzkost a strach ze smrti (Mt 26,37.38; Mk 14,33.34)
- Ježíšovo podřízení se Boží vůli (L 22,40–44)
- Ježíšovo přijetí našeho trestu (Mt 26,45.46)
- Ježíšovo odloučení od Otce (Mt 27,46)
- Ježíšovo vítězství (J 19,28–30)

ÚZKOST V GETSEMANE

Co prožíval Ježíš v Getsemane? Mt 26,37.38; Mk 14,33.34

Ježíš přesně věděl, co ho v následujících hodinách čeká. Tato zkušenost byla nadmíru bolestivá a zneklidňující. Ve chvíli, kdy vstoupil do Getsemane, už více nedokázal zadržovat své emoce, proto se o ně začal dělit s Petrem, Jakubem a Janem. (Mt 26,37.38; Mk 14,33.34) Je velmi důležité, jakým způsobem je tehdy vyjádřil.

„Přepadla ho hrůza a úzkost.“ (Mk 14,33) Řecké slovo přeložené jako hrůza označuje citový stav hlubokého rozrušení vyvolaného něčím, co člověka velmi mate a přivádí do rozpaků. Tento stav je často provázen strachem, ba až hrůzou a chvěním. Matouš používá sloveso přeložené jako „smutná až k smrti“, což naznačuje silný pocit smutku, úzkosti a rozrušení. (Mt 26,38) Druhé slovo v Mk 14,33 přeložené jako úzkost jednoznačně vyjadřuje úzkost, rozrušení a strach. Ježíšův citový i fyzický stav dosahoval nové a nepoznané hloubky neklidu a nejistoty. Zdálo se, že pokoj, který byl pro něj charakteristický, se vytrácel. Jeho místo vyplnil strach, chvění a úzkost. Všimni si, že to všechno na Ježíše dolehlo, když přišel do Getsemane. Tento citový zmatek se ještě prohluboval.

Bible neuvádí konkrétní důvod tohoto Ježíšova stavu. Na základě poselství Nového zákona docházíme k závěru, že šlo o důsledek toho, že nesl hřích světa, ne strachu z toho, jak mu ublíží lidé.

„Má duše je smutná až k smrti.“ (Mk 14,34) Takovýmto způsobem sám Ježíš popsal učedníkům, jak se cítí. „Má duše“ – mohli bychom přeložit i „já sám“ – znamená, že se tato zkušenost dotýkala celé jeho bytosti. Výraz „smutná až k smrti“ je překlad řeckého slova, které obvykle naznačuje intenzivní a hluboký smutek, žal nebo utrpení. V tomto konkrétním případě obrovská intenzita zármutku přivedla Ježíše k hranicím druhé smrti. Nesl v té chvíli úděl, který jsme měli snášet my.

Uvědom si, že jsi měl toto utrpení snášet ty, ne Ježíš. Jaký máš z toho pocit? Jak by to mělo ovlivnit tvůj život?

DOBROVOLNÉ PODŘÍZENÍ SE

Přečti si Ježíšovu modlitbu v Getsemane. (Mt 26,39–42; Mk 14,35.36; L 22,40–44) Co tvoří její podstatu? Jaký důležitý prvek je v ní zvýrazněn, pokud jde o Ježíšův postoj k tomu, co ho čeká?

V zahradě Getsemane Ježíš použil metaforu kalicha, aby nám pomohl pochopit, co cítí a prožívá. Kalich se v Bibli používá k označení požehnání přijatého od Pána (Ž 16,5; 23,5) nebo spasení, které nám nabízí (Ž 116,13). Mnohem častěji se však vztahuje na Boží soud proti hříchu a hříšníkům. (Ž 75,9) V takovémto kalichu nebo poháru je víno Božího hněvu proti jeho nepřátelům, jeho oprávněný hněv. (Jr 25,15.16) Právě na takový kalich Ježíš myslí, když prosí Otce, aby ho od něj vzal, pokud je to možné. (Mt 26,39; Mk 14,36) Prožívá osamělost – opustili ho učedníci a mohlo by se zdát, že i Bůh. Toužil po společenství a podpoře učedníků, ale toho se mu nedostalo. A nyní, když zůstal odkázaný sám na sebe, prosí Otce, aby ho neopustil. Odpověď, kterou dostal z temnoty Božího mlčení, zněla: „Neexistuje jiná možnost, jak zachránit lidské pokolení.“ Ježíš se jako člověk dobrovolně ztotožnil s věčným plánem záchrany člověka, který byl připraven od stvoření světa.

Když k němu přišli vojáci, aby ho zajali, Petr se jej snažil chránit. Co nám Ježíšova odpověď Petrovi prozrazuje o jeho ochotě trpět za nás? J 18,11

Ježíš přišel na tuto planetu, aby zemřel. „Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mk 10,45) Bůh samozřejmě nemůže zemřít, ale aby mohl vzít náš hřích a jeho odplatu, stal se člověkem, stvořením. V Getsemane byl Ježíš připraven zemřít, vzdát se svého života v zájmu nehodných hříšníků.

Kdy naposledy jsi dobrovolně snášel příkoří jen kvůli někomu jinému, bez toho, aniž bys sám z toho něco získal? Skutečně jsi z toho nic nezískal? Co ti to říká o tobě?

VDÁN NEPŘÍTELI

V Getsemane a událostech, které předcházely kříži, Ježíš čelil silám zla jako nikdy předtím. Zápas se satanskými silami dosáhl nepopsatelných rozměrů. Spasitel byl zkoušen do hloubky své duše.

K potupě a ponižování, které musel snášet, patřilo i to, že byl vydán „do rukou hříšníků“ (Mt 26,45). Je tím vyjádřeno, co všechno se stane Ježíši. Kontext naznačuje, že se Jidáš chystá ke zradě. Právě tímto dobrovolným, ale podlým rozhodnutím Jidáše se záhadně naplnil Boží plán. Byl to Bůh, kdo ho vydal za naše přestupky. (Ř 4,25) Ale i Kristus se vzdal sám sebe kvůli nám, jak to čteme v Ga 2,20 a Ef 5,2. Jsou to jasné důkazy jeho obětní smrti na kříži.

Podle Mt 26,45.46 byl Ježíš vydán do rukou hříšníků. Toto sloveso vyjadřuje myšlenku přenosu vlastnictví z jednoho člověka na druhého. „Boží světlo se mu už ztrácelo z dohledu a přecházel do rukou sil temnosti.“ (E. G. Whiteová v Bible Echo and Signs of the Times, 1. 8. 1892) Od této chvíle už bude zcela vydán do rukou hříšníků, to znamená silám zla. Pro něj to byla hodina, kdy přijde k moci „vláda tmy“ (L 22,53), kdy bude zcela odloučen od Otcovy lásky. Kristus se sám vydal do království temnoty, protože právě tam jednou provždy porazí zlo. Jako Bůh v lidském těle zvítězil nad královstvím satana.

Co říká Ježíš o svém vítězství nad silami temnoty (démony)? L 11,20–22

Lukáš říká, že Ježíš stál před hodinou, v níž vládne tma. (L 22,53) Pavel dodává, že Bůh „nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykopení a odpuštění hříchů.“ (Ko 1,13.14) Kristus vstoupil do království tmy a zakusil, co jsme měli zakoušet my. Udělal to proto, aby nás vysvobodil z moci satana. (Sk 26,18) „Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství.“ (Ko 2,15)

Může nás vědomí, že Kristus zvítězil nad silami zla, povzbudit v našich každodenních zápasech? Co pro nás znamená jeho vítězství? Můžeme z něj těžit ve svém životě?

JEŽÍŠŮV VÝKŘIK

Na kříži Ježíš velice trpěl. Ale stejně tak trpěl i Otec. Bůh byl v Kristu, z čehož vyplývá, že Všemohoucí Bůh trpěl se svým Synem. Mohli bychom dokonce říci, že sám Bůh byl ukřížován s Kristem, protože Kristus byl zajedno s Otcem. Božství prožívalo takové utrpení, že Ježíš vykřikl: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46)

Jak rozumíš tomuto Ježíšovu výkřiku?

Na kříži Bůh prožíval něco, co nikdy předtím neokusil – odplatu za hřích. „Strašná temnota dolehla na jeho duši v důsledku toho, že od něj odstoupila Otcova láska a přízeň – a to proto, že se postavil na místo hříšníka. . . Ten spravedlivý musel nést odsouzení a Boží hněv, ale ne z pomstychtivosti. Boží srdce cítilo obrovský zármutek, když jeho nevinný Syn nesl odplatu za hřích. Podobné odloučení už nikdy více nenastane, nikdy na věčné věky.“ (E. G. Whiteová v 7BC 924)

Tento citát naznačuje, že:

1. Otec stáhl svoji lásku od Syna ne proto, že ho přestal milovat, ale proto, že Ježíš zmíral místo nás. Nebyl k dispozici nikdo, kdo by zprostředkoval Boží lásku jeho Synu!
2. Když Syn zmíral za hříchy světa, Otec trpěl s ním.
3. Trestem, který Ježíš snášel za naše hříchy, bylo odloučení, oddělení od Boha. Ellen Whiteová nám pomáhá proniknout do tajemství vztahu mezi Otcem, Synem a svatým Duchem, když říká, co Boží trojice prožívala, když byl Ježíš na kříži. To, co mělo zůstat spojené, bylo najednou rozdělené.

Prostřednictvím Kristovy oběti převzal Bůh odpovědnost za hříchy světa. Ba co víc, trpěl a snášel důsledky těchto hříchů. Bůh, který nemůže zemřít, zvláštním způsobem a v plné míře prožíval tíhu věčné smrti padlého lidstva v důsledku toho, že Syn byl dočasně vyloučen z jednoty Boží trojice. Plán spasení a smíření způsobil v Boží trojici na chvíli rozdělení a odloučení. Tato zkušenost nesmírné „bolesti“ se odehrála jen jednou a nikdy se už nezopakuje.

Taková je cena zaplacená za naši záchranu.

OD SMRTI K ŽIVOTU

Co se odehrávalo těsně před Ježíšovou smrtí? Co měl na mysli, když řekl: „Je dokonáno“? Co bylo dokonáno? J 19,28–30

I když nepřítel spasení ve spolupráci s některými lidmi zorganizoval Kristovu smrt, v rozhodujícím okamžiku Ježíš dobrovolně odevzdal svůj život Otci: „A nakloniv hlavu skonal [odevzdal ducha]“ (J 19,30). Použitý jazyk naznačuje, že zesnul v důvěře v Otcovu dobrotu, shovívavost a lásku. Svým učeníkům řekl: „...dávám svůj život, abych jej opět přijal. Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe.“ (J 10,17.18) Nyní, když nastala ta pravá chvíle, to učinil.

„Je dokonáno“ znamená, že byla jednou provždy přinesena dokonalá smiřující oběť a že díky ní se nebe a země znovu spojily. Plán spasení byl nyní v poslušné smrti Božího Syna na kříži naplno zjevený celém vesmíru. Bůh se postaral o oběť a její smiřující moc je nyní k dispozici každé lidské bytosti, která vzhledne ke kříži jako k jediné cestě spasení. Starozákonní obětní systém se ukončil. Ve chvíli, kdy Ježíš zemřel, se opona v chrámu roztrhla od shora až dolů (Mt 27,51; Mk 15,38), což bylo znamením, že od té chvíle bude Bůh přítomný a nám přístupný v oběti a osobě svého milovaného Syna.

„Je dokonáno“ byl výkřik vítězství. Přišel, aby porazil satana. Dosáhl toho v slabosti lidského těla a ve smrtelném zápase. (Žd 2,14) O konečném zničení satana a jeho andělů se rozhodlo na kříži.

Toto vítězství se stalo zjevné a bylo zpečetěno Ježíšovým vzkříšením, kdy síly zla nemohly udržet Božího Syna v hrobě. V to slavné nedělní ráno se naplnila Ježíšova slova: „Mám moc svůj život dát a mám moc jej opět přijmout. Takový příkaz jsem přijal do svého Otce.“ (J 10,18) Ježíš o sobě říká, že je živý. „Byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.“ (Zj 1,18)

Jakou naději nám dává to, že Ježíš dokonal své dílo na kříži? Uvědomujeme si, jak moc jsme závislí na něm a na tom, co pro nás učinil? Jak by se to mělo odrazit v našem životě?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Člověk nebyl stvořený nést hřích a nikdy neokusil hrůzu kletby hříchu, jakou nesl Spasitel. Žádný žal a utrpení nemůžeme porovnávat s utrpením Toho, na kterého dopadlo Boží odsouzení svojí zdrcující silou. Lidská přirozenost může snést jen omezené množství zkoušek a utrpení. . . Kristus však měl větší schopnost nést utrpení, protože lidská přirozenost se spojila s božskou. Tak mohl Kristus nést utrpení, které bylo následkem hříchů ztraceného světa. Agónie, jakou Kristus prožíval, rozšiřuje a prohlubuje naše chápání povahy hříchu a odplaty, jaká čeká ty, kteří setrvávají v hříchu. Mzdou hříchu je smrt, ale Božím darem kajícímu hříšníku je věčný život v Kristu Ježíši.“ (E. G. Whiteová v 5BC 1103)

Otázky k přemýšlení

- 1. Pozorně si přečtete uvedený citát. Nikdo z nás, smrtelných bytostí, netrpěl a neprožíval takový zápas, jako Boží Syn na kříži. Co nám to říká o ceně hříchu a naší svobody? Kristovo utrpení bylo větší, než bychom dokázali snést. Jak nám tato myšlenka pomáhá pochopit problém existence utrpení ve světě, který stvořil milující Bůh? Můžeme čerpat útěchu z toho, že Bůh trpěl vinou hříchu víc než kdokoliv z nás?**
- 2. Ve středu jsme hovořili o odloučení v Boží trojici. Jak nám to pomáhá pochopit hloubku smíření?**
- 3. Co znamená nesobecky se rozdávat druhým? Jaké příklady tohoto principu můžeš uvést z každodenního života? Jakým způsobem můžeme jako církev i jako jednotlivci projevit takovéto dávání?**

Shrnutí

Na kříži Ježíš plně prožíval odloučení hříšníka od Boha. Bůh sám byl v Kristu, když trpěl pro naše hříchy. Díky tomu jsme zachráněni a smířeni s Bohem.

KRISTOVA PŘÍMLUVNÁ SLUŽBA

Biblické texty na tento týden: Ř 8,34–39; 1 K 15,16–18; Ef 1,3; Ko 1,16.17; Žd 7,25; 1 Pt 3,21.22; 1 J 1,9

Základní verš

Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně. (Židům 7,25)

Hlavní myšlenka

Ježíšova kněžská služba v nebi je součástí jeho díla spasení pro nás.

Bible představuje Ježíše Krista nejen jako Vykupitele, který za nás zemřel na kříži, ale i jako Velekněze v nebeském chrámu. Věřící přijímají vykoupení díky Ježíšově prostřednické službě. Vše, co bylo na kříži vydobyto, je nám k dispozici prostřednictvím víry v jeho smiřující obět.

Vykoupení z kříže je nám přístupné prostřednictvím Kristovy přímluvné služby. V tomto úkolu budeme mluvit o Kristově velekněžské službě, abychom lépe pochopili Boží zachraňující milost.

Lekce v kostce

Téma: Co pro nás koná Kristus v současnosti

- Vzkříšený Ježíš je zárukou našeho vítězství (1 K 15,16–18; 1 Pt 3,21.22)
- Vzkříšený Ježíš je naším „přímluvcem“ (Žd 7,25; 1 J 1,9)
- Vzkříšený Ježíš je naším zástupcem v nebeské svatyni (Ef 2,18)
- Vzkříšený Ježíš nám dává život (Ko 1,16.17)
- Vzkříšený Ježíš nám posílá Ducha svatého (Ř 8,9–14)

VZKŘÍŠENÍ A NANEBEVSTOUPENÍ

Biblické učení o vzkříšení Ježíše Krista je jedním ze základních věroučných bodů křesťanství. Bez něj by nebylo odpuštění hříchů, spasení ani naděje na věčný život.

Jak spojuje Pavel smíření se vzkříšením? 1 K 15,16–18

Ježíšova smrt by neměla žádnou smiřující ani odpouštějící moc, kdyby nenásledovalo jeho vzkříšení. Proto bychom Ježíšovo smiřující dílo neměli omezovat jen na jednu událost v Božím plánu spasení. Kříž a vzkříšení jsou dvě části jednoho díla vykopení.

Jak bys vysvětlil úzkou souvislost mezi vzkříšením, nanebevstoupením a Ježíšovou prostřednickou službou? 1 Pt 3,21.22 a Ř 8,34–39

Ježíšovo vzkříšení a nanebevstoupení znamená, že 1) dokončil dílo, které přišel vykonat tady na zemi (J 17,4.5; 19,30). 2) Díky svému vzkříšení a nanebevstoupení Kristus neustále spojuje s Bohem ty, kteří uvěří a přijmou ho do svého života. Žádná moc v celém vesmíru je nedokáže oddělit od Boha. 3) Ježíšovo nanebevstoupení svědčí i o tom, že jeho vítězství nad silami zla na kříži je definitivní. Po svém nanebevstoupení zasedl po Boží pravici jako spoluvládce a „podřídil si anděly a vlády a mocnosti“ (1 Pt 3,22; viz také Žd 10,12.13). Zůstane s Otcem, dokud si nepodmaní své nepřátele. Potom se vrátí, aby spasil ty, kteří na něj čekají (Žd 9,28), čímž završí své dílo spasení. (Fp 2,10.11; Zj 17,14)

Jakou naději ti přináší Ježíšovo vzkříšení z mrtvých? V čem je jeho vzkříšení zárukou, že smrt není definitivní konec?

JEŽÍŠOVA PŘÍMLUVNÁ SLUŽBA A SMÍŘENÍ

Jaký je vztah mezi Ježíšovou smiřující obětí na kříži a jeho prostřednickou službou v nebeské svatyni? Žd 7,25; 1 J 1,9; 2,1,2; 4,10

Smrt a vzkříšení umožnily Ježíši vykonávat prostřednickou službu. Kristova prostřednická služba neznamená, že hřích a vina člověka jsou před Bohem nepodstatné. Jen díky tomu, co po nás Ježíš učinil, můžeme přijmout vykoupení a smíření. Vina a hřích zůstávají součástí lidského života. Proto je poslání našeho Prostředníka před Otcem neoddělitelnou součástí plánu spasení.

Bible neodděluje Ježíšovu prostřednickou službu před Otcem od jeho smiřující oběti. Oběť byla přinesena za lidstvo, ale její odpouštějící moc je účinná pro ty, kteří na pozvání Ducha odpovědí tak, že se kají a prožijí obrácení. Boží odpuštění můžeme získat prostřednictvím Ježíše Krista. (Ef 4,32) I kát se člověk může jen díky Kristu. (Sk 5,31) Platí to i pro odpuštění hříchů, kterých se dopustí věřící po obrácení – vždyť i po obrácení jsme vystaveni pokušení a hříchu. V takovém případě Jan říká, že máme obhájce, který nás zastupuje před Bohem a díky kterému nám může být odpuštěno. (1 J 2,1,2)

Asi z toho důvodu je v Žd 2,17 použito sloveso „smířit“ v přítomném čase, což naznačuje, že Kristovo dílo smíření pokračuje jeho velekněžskou službou. Bez Ježíšovy prostřednické služby v nebeské svatyni by smíření a moc kříže nebyly hříšníkům dostupné. Jeho prostřednická služba má své kořeny v kříži. Není dodatkem Golgoty, ale odhaluje význam a smysl Boží odpouštějící moci a hloubku smiřující moci jeho oběti.

Jak se vypořádáváš s hříchy, kterých se každodenně dopouštíš? Co pro tebe znamenají slova apoštola Pavla: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“? Proč je důležité, abychom měli jistotu, že nám Ježíš odpouští vždy, když po tom zatoužíme?

JEŽÍŠ JAKO PROSTŘEDNÍK V NEBESKÉ SVATYNĚ

Co podle následujících veršů koná Kristus pro nás v nebi? Jan 16,23.24; Sk 5,31; Ef 1,3; 2,18; Žd 1,2; 4,16; 13,20.21

Pokud se Ježíšova smrt nedá oddělit od vzkříšení, neměli bychom od něho oddělovat ani jeho dosazení na trůn a prostřednickou službu po vzkříšení. Božím plánem bylo, aby se právě Kristus stal naším Veleknězem. Ježíš dokonal své obětní dílo na kříži a nyní je Králem a Knězem v nebeské svatyni. Přejít od ponížení k vyvýšení naznačuje další pokračování jeho vykupitelského díla.

Žádným způsobem to neovlivňuje konečnou platnost jeho smiřující oběti (Žd 10,12), ale spíše ukazuje na další požehnání, která z ní plynou.

Kristus začal svoji přímluvnou službu hned po svém nanebevstoupení. Tato událost měla na církve velký vliv. Díky Ježíšově službě jsou „Kristovi následovníci, kteří zápasí a bojují na zemi, Bohem přijati ‚ve svém Nejmilejším‘ (Ef 1,6). Před nebeskými anděly a před zástupci nepadlých světů jsou prohlášeni za spravedlivé.“ (TV 533; DA 834) Toto ospravedlnění Kristových následovníků v nebi bylo bezprostředně provázeno vylitím Ducha. Ježíš slíbil učedníkům, že požádá Otce o jiného Přímluvce a Utěšitele. (J 14,16.17) O letnicích Petr vysvětlil vylití Ducha svatého jako znamení toho, že Kristus začal svoji přímluvnou službu za ty, kteří v něj uvěřili. (Sk 2,33)

Dobrou zprávou je, že Ježíš se stále přimlouvá za svůj lid. Petr řekl, že Kristus musí zůstat v nebi „až do chvíle, kdy bude všechno nové, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy svých svatých proroků“ (Sk 3,21). Jsou proroctví, která se ještě musí naplnit. Potom Kristova služba před Otcem skončí. Konečná obnova je před námi – a k ní směřuje jeho přímluvné dílo. Zatím žijeme mezi Ježíšovým nanebevstoupením a jeho návratem. Doba mezi těmito dvěma událostmi je vyplněná jeho prostřednickou službou a plněním poslání, které bylo církvi svěřeno.

Přečti si Žd 9,15. Jaký význam má tento obraz? Uvedené verše ukazují na Krista jako našeho Prostředníka v nebi. Jakou naději ti to dává?

Středa 10. prosince

KRISTOVA PŘÍMLUVNICKÁ SLUŽBA A ZACHOVÁNÍ ŽIVOTA

**Jaký vliv má Kristova přímluvná služba v nebeské svatyni na svět přírody?
J 3,35; Ko 1,16.17; Žd 1,3**

Nebyť Kristova kříže a jeho přímluvné služby u Otce, planeta Země by byla pravděpodobně stejně pustá jako Mars. Hřích má negativní vliv i na přírodu. I v ní se odráží vzdorovitá povaha hříchu. A přesto Bůh tento svět neopustil. Žalmista říká: „Hospodin je ke všem dobrotivý, nade vším, co učinil, se slitovává.“ (Ž 145,9) To, že se Hospodin stará o naši zemi, je projev jeho lásky.

Pokud existuje z Božího stvoření něco, co hřích přímo ohrožuje, pak je to projev života na naší planetě. Ve své lásce se Bůh rozhodl zachovat život, který stvořil, a to i přes jeho nakažení hříchem. Pavel říká: „V něm žijeme, pohybujeme se, jsme.“ (Sk 17,28)

Přestože si hříšníci zasluhují smrt, jejich život je zachován díky Boží milosti. Pavel a Barnabáš řekli pohanům: „... (Bůh) prokazoval dobro: dával vám s nebe déšť i úrodu v pravý čas, sytil vás pokrmem a naplňoval radostí.“ (Sk 14,17) „Dáváš růst trávě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk, a tak si ze země dobýval chléb.“ (Ž 104,14) To všechno je výraz Boží láskyplné milosti v Kristu. (Mt 5,45; L 6,35) Boží dobrota se neomezuje na ty, kteří mu slouží, ale zasahuje každou lidskou bytost.

Z toho, co jsme pověděli, vyplývá, že všichni vděčíme za svoji existenci Kristově milosti. Mělo by toto vědomí ovlivnit tvé chování k druhým lidem? Pomáhá nám to uvědomit si cenu každého lidského života?

KRISTOVA PROSTŘEDNICKÁ SLUŽBA A DÍLO DUCHA

Abychom lépe pochopili dynamickou povahu milosti, hovoří teologové o všeobecné milosti a posvěcující milosti. Z našeho pohledu se všeobecná milost projevuje v ochotě, kterou Bůh projevils vůči hříšníkům, když na této planetě zachoval život, a v práci Ducha v srdci člověka, který nás volá k pokání, vyznání a obrácení. Posvěcující milost se obvykle chápe jako práce Ducha v srdci člověka, který přijal Krista jako Spasitele. Ježíšovou smrtí na kříži se okolo naší planety vytvořilo ovzduší milosti. „Bůh dal světu úžasný dar – svého Syna. Tento jedinečný dar zahrnul celý svět Boží milostí. Obklopil celý svět podobně jako vzduch, který je všude kolem nás. Je tak skutečný jako vzduch, který dýcháme. Jestliže se rozhodneme přijmout životodárnou Kristovu milost, budeme žít a rozvíjet se podle jeho vzoru.“ (CVP 82; SC 68)

Co slíbil Ježíš učedníkům? Co bylo úkolem tohoto daru? J 14,16.17; 16,8–11; Ř 8,9–14

Ježíš učedníkům řekl, že po svém odchodu jim pošle Ducha, který „ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud“ (J 16,8). Úkolem Ducha je vést hříšné lidi k tomu, aby si uvědomili svůj hřích, vinu a odloučení od Boha. Současně napřimuje jejich pozornost na Kristův kříž jako jediné východisko z tohoto zoufalého stavu. Bez působení Ducha se kříž sám o sobě stává neúčinný. A právě díky kříži může Duch aktivně působit v tomto světě – nepřetržitě vést hříšníky k Ježíši.

Lidé však mohou milost i odmítnout – a mnozí to dělají. Milost by sotva byla milostí, kdyby byla lidem vnucována. Pán Bůh respektuje svobodu stvořených bytostí. Nejlepším důkazem toho je kříž.

**Proč někdy odporujeme působení Ducha? Proč je to tak nebezpečné?
Jak se můžeme každodenně podřídit působení, které přichází shora?**

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Dokud Ježíš slouží jako Přímlovce v nebeské svatyni, na vládce i lid působí Duch svatý. Mírní je a do určité míry ovlivňuje státní zákony. Bez takových zákonů by na světě bylo ještě mnohem hůře. Mnozí státní činitelé jsou přítom aktivními nástroji satana, ale i Bůh má své ‚nástroje‘ mezi předními muži národů. Nepřítel působí na své sluhy, aby vymýšleli opatření, která by mařila Boží dílo; ovšem na státníky, kteří mají před Bohem respekt, působí andělé, aby taková opatření mařili nezpochybnitelnými argumenty.“ (VDV 395; GC 610)

Otázky k přemýšlení

- 1. Bůh nás miluje. Svého Syna poslal, aby za nás zemřel. Proč je tak nezbytné, aby byl Ježíš naším prostředníkem před Otcem?**
- 2. Co nám dopis Židům říká o existenci a významu Ježíšovy prostřednické služby v nebi?**
- 3. Jakou odpověď dává Kristova služba v nebi na otázku: Co dělá Ježíš po celou dobu od svého vzkříšení?**

Shrnutí

Po svém vzkříšení a nanebevstoupení Kristus pokračuje v díle záchrany – přimlouvá se za svůj lid v nebeské svatyni, uděluje lidem své požehnání a zachovává život na této planetě.

SJEDNOCENÍ V KRISTU

**Biblické texty na tento týden: Ř 5,19; 6,3–6; 8,9;
2 K 5,17; Ga 4,5–7; 6,15; Ef 4,24; Ko 3,10**

Základní verš

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! (2. Korintským 5,17)

Hlavní myšlenka

Kristovo dílo smíření pokračuje tím, že nás vyzývá, abychom se stali novým stvořením.

Svojí obětí učinil Ježíš všechno, co potřebujeme k naší záchraně. Patří sem i možnost přicházet ke Kristu jako ke Spasiteli a Pánu. Tímto spojením – prostřednictvím obřadu křtu – získáváme podíl na jeho smrti a vzkříšení. Uznáváme tím, že jeho smrt je naší smrtí, protože zemřel jako náš zástupce. Takto s ním vytváříme jednotu, ve které si nejen přivlastňujeme všechna požehnání jeho oběti, ale stáváme se v něm i novým stvořením. Prostřednictvím díla Ducha svatého se spojení s Kristem odráží v našem začlenění do církve jako těla Kristova. Být v Kristu znamená mít s ním osobní společenství a být spojeni navzájem v tajemství jeho církve.

Lekce v kostce

Téma: Důsledky smíření v našem dalším životě

- Možnost nového života, nového začátku (Ř 5,19; Ga 4,5–7)
- Nové stvoření (Ef 4,24; Ko 3,10)
- Přeměna díky ztotožnění se s Kristem (Ř 6,3–6; 2 K 5,17)
- Ježíš novým středem našeho života (Ga 3,28; Ko 1,28)
- Život v síle Ducha svatého (Ř 8,9)

STARÝ A NOVÝ ČLOVĚK

Prostuduj si uvedené paralely a protiklady. Co je podstatou starého stvoření – dědictví po hříšném Adamovi – a nového stvoření – daru z milosti v Kristu?

ADAM	JEŽÍŠ KRISTUS
1. Syn Boží (L 3,38)	1. Syn Boží (L 3,22)
2. Byl neposlušný (Ř 5,19)	2. Byl poslušný (Ř 5,19)
3. Skrz něho přišel hřích (Ř 5,12)	3. Přinesl milost pro všechny (Ř 5,20–22)
4. Jeho vinou zavládla smrt (Ř 5,19)	4. Díky němu může zavládnout život (Ř 5,17)
5. Všichni jeho potomkové jsou hříšníci (Ř 5,19)	5. Jeho prostřednictvím budou mnozí ospravedlněni (Ř 5,19)
6. Přinesl odsouzení (Ř 5,18)	6. Přinesl ospravedlnění (Ř 5,18)
7. Jeho vinou všechno umírá (1 K 15,21)	7. V něm bude všechno oživeno (1 K 15,21)

Pád Adama do hříchu měl za následek jeho duchovní smrt a odloučení od Boha. Všichni jeho potomci se ocitli ve stejné situaci jako Adam – nebylo v jejich silách zvítězit nad hříchem a smrtí. Lidé jsou členy rodiny, která patří k Adamovi – kvůli hříchu jsou odloučeni od Boha.

Jak se potom někdo může prostřednictvím Krista stát novým stvořením? Existuje jen jediná možnost – znovuzrození. K novém stvoření patří ti, kteří pochopili, že Kristus je jediný Boží prostředek spasení, uvěřili v něj a nyní mají věčný život. (v. 15) Patří k novému stvoření, osvobozenému od zotročující moci hříchu. (2 K 5,17) Stali se Božími dětmi, členy nebeské rodiny. Pavel to popisuje jako adopci do Boží rodiny. (Ga 4,5–7) Při Ježíšově křtu Bůh prohlásil, že Ježíš je jeho Syn. Prostřednictvím adopce při křtu můžeme mít i my podíl na jeho synovství. Adopce neznámá, že jsme míň než vlastní děti; právě naopak „Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.“ (Ř 8,16)

V čem by se náš život jako nového stvoření měl odlišovat od toho starého? Jaké konkrétní rozdíly vidíš u sebe?

NOVÉ STVOŘENÍ

Konečným cílem Kristova díla spasení je učinit všechno nové a tak napravit škody způsobené hříchem. Tuto naději na nové stvoření zvěstovali už starozákonní proroci, zvláště Izajáš, který mluvil o stvoření nového nebe a nové země. (Iz 65,17) Starozákonní chápání „novosti“ je plněji rozvinuto v Novém zákoně – ve spojení s dílem vykoupení v Kristu. Z toho vyplývá, že „nové“ je nejen to, co očekáváme prostřednictvím naší naděje v Kristu, ale také to, co jsme už nyní jako Boží děti zakusili. Vždyť s Kristem jsme již vstoupili do nové smlouvy (Mk 14,24) a chodíme po cestě nového života (Ř 6,4). Všechno nové přichází díky Kristu, který tento nový život umožnil svou smrtí a vzkříšením.

Dílo vykoupení je dílem nového stvoření. Je to dílo natolik radikální, že jeho výsledkem bude nové nebe a nová země. A přece toto dílo znovustvoření nezačíná doslovným novým nebem a novou zemí, ba ani přetvořením našeho starého fyzického těla. Začíná stvořením nového člověka. Musíme pamatovat na to, že problém hříchu na zemi souvisí s pádem člověka do hříchu. Řešení tohoto problému začíná vykořeněním zotročující moci hříchu z lidského srdce. To je možné jen díky tomu, co pro nás Kristus učinil. Existence nového stvoření začala Kristem, ve kterém se natrvalo spojilo božské s lidským. Nové stvoření je tedy účast člověka na tom, co Kristus začal.

Nové stvoření není nějaký neviditelný jev, kterému chybí konkrétní vyjádření v dějinách. Představuje se v církvi jako Kristově těle. Toto nové stvoření, nový člověk, není určováno národnostními nebo společenskými rozdíly, ale jedině Kristovou mocí, která nás v něm sjednocuje. Pavel říká, že prostřednictvím Ježíše Krista Bůh spojil v jednu církev Židy i pohany a že je jeho záměrem, „aby z těch dvou stvořil jednoho člověka“ (Ef 2,15). Nové stvoření je stvoření v Kristu v tom smyslu, že má prostřednictvím Krista podíl na jednotě s Bohem.

Co říkají verše Ga 6,15; Ef 4,24 a Ko 3,10? Jakou zkušenost máš s jejich zaslíbeními? Jak se mohou tato zaslíbení projevit i ve tvém životě?

Jak Pavel popisuje spojení lidí s Kristem? Ř 6,3–6; 2 K 5,17

Spojení s Kristem se neděje samo od sebe. Člověk se mu potřebuje ve víře odevzdat. Naše spojení vírou s Kristem vyjadřujeme křtem.

1. Křest je veřejné prohlášení, že Ježíšova smrt byla naší smrtí a že díky jeho vzkříšení se můžeme stát novým stvořením, novým člověkem.
2. Výraz „pokřtěni v Krista Ježíše“ Pavel vysvětluje tak, že jsme spolu s Kristem zemřeli (Ř 6,3.8) a že jsme s ním byli probuzeni k životu (Ko 2,13). Tím chce povědět, že naše smrt hříchu a náš nový život se mohou odehrát jen a výlučně ve spojení s Kristem, a nikdy ne mimo něj.

To, co Kristus svojí smrtí vydobyl, si můžeme přivlastnit jen pod podmínkou, že se s ním vírou spojíme v jeho smrti a vzkříšení. Mít účast na jeho smrti znamená uznat ho za svého Zachránce. Uznat jej za Spasitele znamená, že v něm vidíme Božího Syna, který umírá na kříži za naše hříchy a kvůli naší vzpouře, že kajícím vyznáváme své hříchy, necháme se pokřtít a jsou nám odpuštěna všechna naše přestoupení. (Sk 2,38) Obrácení není přijetí věroučných výroků. Obrácení je pochopení našeho skutečného stavu – že jsme hříšníci, odloučení od Krista a odsouzení k životu v úplném otroctví hříchu a smrti. Náš zoufalý stav se může radikálně změnit, jen když přijdeme k Ježíši. To se děje tehdy, když přijmeme Ježíšovu oběť. Navenek to vyjadřujeme křtem – spojíme se s Kristem v jeho smrti. Spojení s Kristem v jeho vzkříšení znamená, že se stal naším jediným Pánem.

„V KRISTU“

Jak na základě uvedených textů rozumíš výrazu „v Kristu“? Ga 3,28; Ko 1,28; 1 Te 4,16

Výraz „v Kristu“ používá Pavel různým způsobem. Někdy ho vztahuje na něco, co Bůh činí v Kristu, například: „Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou...“ (2 K 5,19) Tento výraz vyjadřuje dvě hlavní myšlenky – že Kristus je Božím jediným nástrojem smíření a že smíření nalezneme v osobě a díle Ježíše Krista. To znamená, že se z něj můžeme těšit jen ve spojení s Kristem. Ve spojení s Kristem získáváme milost (Ef 1,2), dar věčného života (Ř 6,23), Boží povolání k svatému životu (Fp 3,14), vyvolení (Ef 1,4), vykoupení (Ko 1,14), ospravedlnění (Ga 2,17), odpuštění (Ef 4,32) a posvěcení (1 K 1,2). V něm jsme byli stvořeni, abychom konali dobré skutky (Ef 2,10), v něm máme přístup k Bohu (Ef 3,12), můžeme mít účast na věčném životě (Ef 2,6), máme dědictví (Ga 4,7), jsme vítězi (2 K 2,14), dokážeme všechno (Fp 4,13), v něm jsme zapustili kořeny a na něm stavíme základy (Ko 2,7). To vše – a ještě mnohem víc – získáváme jen ve spojení s Kristem.

Tento výraz nám říká i to, že všechno, co křesťan dělá, se děje ve spojení s Kristem – radujeme se v něm (Fp 3,1), chlubíme se v něm (Ř 15,17), pevně v něm stojíme (Fp 4,1), máme v něm svou sílu (Ef 6,10), v Kristu svou víru projevujeme skutky lásky (Ga 5,6).

Výraz „v Kristu“ nás vede i k poznání vlivu hříchu. Kristus je původní základ naší existence, k němu směřuje všechno, co jsme a co děláme. Už nejsme sami středem svého života – svůj základ máme v Kristu. V něm poznáváme sami sebe i slavný úděl, který nám připravil. Všechno, co děláme, je určováno naším spojením s ním, ne sobeckými zájmy.

Využíváme všechno, co je nám zaslíbeno prostřednictvím Krista? Pokud ne, proč?

DUCH A CÍRKEV

„Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho.“ (Ř 8,9)

Prostuduj si Ř 8,9, přečti si následující poznámky a potom se pokus vlastními slovy vysvětlit význam tohoto textu.

Mezi Duchem a Kristem je velmi úzké spojení. V Ř 8,9 je několik myšlenek, které si zaslouží naši pozornost.

1. „Žít z vlastních sil [žít v těle]“ a „žít v moci Ducha“ je protiklad. Ti, kteří uvěřili v Krista, „nežijí v těle“ – to znamená, že nemusí být ovládáni svojí hříšnou přirozeností. Nechtějí být ve stavu vzpoury proti Bohu a jsou ochotní podřídit se Boží vůli. (v. 6–8) Je v nich Kristus, to znamená, že je vede Duch, který jim dává život (v. 10), stali se Božími dětmi (v. 14) a hřích už nad nimi nemá moc. Tyto verše popisují dva neslučitelné způsoby života – staré stvoření a nové stvoření, nového člověka v Kristu.
2. Pokud „v nás přebývá Duch“ (v. 9), patříme Kristu. Duch a Kristus nejsou stejné osoby – Kristus má tedy vztah s věřícími prostřednictvím Ducha. Spojení s Kristem je spojení s Duchem. O darech, které dostáváme v Kristu, je napsáno, že jsou i v Duchu. Například, jsme ospravedlněni a posvěceni Duchem (1 K 6,11), máme „spravedlnost, pokoj a radost z Ducha svatého“ (Ř 14,17) a máme společenství v Duchu i v Kristu (Fp 2,1).

Je také velmi důležité si pamatovat, že spojení s Kristem prostřednictvím křtu nemůžeme oddělit od připojení se ke Kristovu tělu – církvi. Být pokřtěn v Kristu znamená zároveň být „pokřtěn jedním Duchem v jedno tělo“, totiž církev (1 K 12,13). Obraz církve jako Kristova těla vystihuje jednotu a vzájemnou závislost na Kristu. Členové církve jsou často označováni jako ti, kteří „jsou v Kristu“, takže někdy tento výraz znamená „být křesťanem“ ve smyslu žít život určený tím, co pro ně Kristus učinil.

Jak vypadal tvůj život v posledních 24 hodinách? Co konkrétního svědčí o tom, že žiješ „v Kristu“? Odráží se tvoje spojení s Kristem v tom, jaký vztah máš k ostatní členům církve, kteří jsou také částí Kristova těla?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Kristus dal lidstvu něco ze své vlastní existence. Přivést člověka ke Kristu – sjednotit padlé lidské pokolení s Bohem – je dílo vykoupení. Kristus na sebe vzal lidskou přirozenost, aby člověk mohl být jedno s ním, jako je on jedno s Otcem, aby Bůh mohl milovat člověka, jako miluje svého jednorozesného Syna, aby mohl mít člověk účast na božské přirozenosti a být v něm dokonalý.“ (1SM 251)

„Jste v Kristu? Nejste, pokud si nepřiznáte, že jste omylní, bezmocní a odsouzení hříšníci. Nejste, pokud se vyvyšujete a oslavujete sebe. Pokud je ve vás něco dobrého, jistě je to díky slitování soucitného Spasitele. Vaše narození, jméno, bohatství, schopnosti, silné stránky, zbožnost, dobročinnost nebo cokoli jiného, co je ve vás nebo co s vámi souvisí, nevytvoří pouto jednoty mezi vámi a Kristem. Vaše spojení s církví... nebude nic platné, pokud nevěříte v Krista. Nestačí věřit, co ostatní o něm říkají. Musíte se zcela spolehnout na jeho zachraňující milost.“ (5T 48.49)

Otázky k přemýšlení

- Nyní v nás žije starý i nový člověk. Jak se to projevuje ve tvém životě? Který z nich vychází na povrch přirozeně a lehce? Proč?**
- Písmo hovoří o novém nebi a nové zemi. To znamená, že všechno, co nyní existuje, bude zničeno. Jak by nám mělo vědomí dočasnosti všech věcí pomoci správně si v životě seřadit priority?**
- Vyjádři svými slovy, co pro tebe konkrétně znamená „být v Kristu“. Jak se to projevuje ve tvém vztahu k Bohu i druhým?**
- V čem by měl obraz církve jako Kristova těla ovlivnit kvalitu života v církvi? Co drží členy spolu jako jedno tělo Kristovo? (Ko 3,14) Jakým způsobem můžeš přispět k jednotě církve v jejím poselství a misii?**

Shrnutí

Svým hříchem Adam způsobil, že se člověk oddělil od Boha. Kristus přišel, aby ve spojení s Bohem porazil nepřítele, zemřel za naše hříchy, stvořil nového člověka, kterého ve spojení s Duchem osvobodil od zotročující moci hříchu a smrti. Svoji přirozeností patříme ke starému člověku, ale vírou v Krista se stáváme novým stvořením.

SMÍŘENÍ A SOULAD VE VESMÍRU

**Biblické texty na tento týden: Da 8,13.14; 1 K 4,5;
15,51–54; Žd 9,23; Zj 20,1–4.11–15; 22,3–6**

Základní verš

A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu, ani nářku, ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ (Zjevení 21,3.4)

Hlavní myšlenka

Bůh dokoná naše spasení v Kristu a obnoví soulad v celém vesmíru.

Kristovo dílo spasení splní svůj konečný cíl tehdy, až na zemi i v celém Božím království v plné míře znovu zavládne soulad a bezpečí. Pán i nyní mění hříšníky ve své děti, které se jednoho dne stanou obyvateli jeho království. Součástí vykupitelského plánu je obnova společnosti a přírody. Bůh stvoří všechno nové, čímž bude zároveň ukončen vesmírný konflikt. Sám Pán zřídí ideální společnost, ve které bude vládnout Boží láska a spravedlnost. Bůh poslal svého Syna, aby zemřel za hříšné stvoření. Ježíš zemřel za nás, abychom mohli jednoho dne patřit do jeho věčného království. Dřív než se tak stane, bude všechno zlo s konečnou platností zahlazeno.

Lekce v kostce

Téma: Definitivní završení díla smíření

- Ukončení smíření v nebeské svatyni (Da 8,13.14; Žd 9,23)
- Obhájení Božského lidu (1 K 15,51–54)
- Odsouzení sil zla a bezbožných (1 K 4,5; Zj 20,1–4)
- Smíření ve vesmíru (Zj 22,3–6)
- Konečné vítězství Boží lásky (1 K 13,9–13)

OČIŠTĚNÍ OD HŘÍCHU

Obnova Božích stvoření do původního stavu bez hříchů a nečistot byla symbolicky znázorňována obřady v Den smíření. V tento den přicházel velekněz blíže do Boží přítomnosti než kterýkoliv jiný den v roce. Každodenní očišťování lidu se v tento den završovalo. Ukazovalo to na dobu, kdy bude celý vesmír očištěn od hříchu.

Jak popisuje Daniel konečné Boží vítězství nad silami zla? Da 8,13.14

Daniel používá symboliku Dne smíření, aby popsal vyvrcholení Božích vykupitelského díla v Kristu. Nebeský chrám je místem, kde se Bůh – skrze Ježíšovu prostřednickou službu – zabývá problémem hříchu. Toto prorocké dílo bude ukončeno definitivním očištěním vesmíru od hříchu a vzpurných hříšníků. Tento proces začal na konci 2300 „dní“. Očištění je spojeno s Božím soudem na konci věků. V Da 7 je napsáno, že soud probíhá před mnoha anděly (Da 7,9.10).

Jak se prostřednické dílo velekněze ve Starém zákoně naplnilo v Kristově službě? Žd 9,23

Očišťující moc Kristovy oběti – znázorňovaná obřadem očištění, který v Den smíření vykonával v pozemské svatyni velekněz z rodu Léviho – má své naplnění i v budoucnosti. Kristova prostřednická služba bude završena vynesením rozsudku posledního soudu – symbolizovaného očištěním nebeské svatyně. Očištění nebeské svatyně v listu Židům připomíná účinnost Kristovy oběti a zároveň ukazuje do budoucnosti na definitivní završení díla záchrany věrného lidu při druhém příchodu. (Žd 9,28) List Židům dále popisuje zřízení Božích království (Žd 12,28), v němž všichni Kristovi nepřátelé, kteří už byli poraženi (Žd 2,14), budou „dáni za podnož jeho trůnu“ (Žd 10,13). Toto očištění končí vynesením rozsudku, kdy oheň „stráví Boží odpůrce“ (v. 27), tedy činem, který bude definitivním očištěním vesmíru od přítomnosti hříchu a zla.

OBHÁJENÍ BOŽÍHO LIDU

O čem se píše ve verších Žd 9,27.28 a 1 K 15,51–54? Jakou naději nám to dává?

Naše největší naděje v Kristu se naplní:

1. V radikální přeměně lidské přirozenosti (1 K 15,53), kdy se naše porušená a znetvořená přirozenost změní na pravou přirozenost, která už nebude nakažená a zdeformovaná hříchem. Budeme také zbaveni své smrtelnosti.
2. Naše naděje na druhý příchod se naplní tak, že budeme zbaveni přítomnosti zla ve všech jeho podobách. Povede to k nové formě existence, která bude natrvalo oddělena od sféry zla. Vysvobozením ze stavu hříchu, který vládl ve všech společnostech a kulturách, budeme obnoveni do stavu, který na počátku stvořil Bůh pro lidské pokolení.
3. Křesťanská naděje na Kristův návrat se naplní i v tom, že budeme moci kdykoli a bez jakýchkoli zábran přijít k našemu Spasiteli. Věřící se těší na dobu, kdy budou žít v bezprostřední přítomnosti Spasitele a už nikdy víc od něj nebudou odloučeni. (1 Te 4,17) Toto spojení s naším Pánem a Vykupitelem obohatí kvalitu lidského života v dimenzích, o jakých nyní nemáme ani tušení.
4. Naše naděje na druhý příchod se naplní v opětovném setkání a sjednocení. Opět se díky Spasitelově moci setkáme s našimi milovanými, od kterých jsme byli zásahem smrti odloučeni. (1 K 15,54–57) Osobní naděje na setkání se Spasitelem i našimi blízkými se spojí se společnou nadějí těch, kteří v průběhu staletí zemřeli v Kristu v důvěře v Boží zaslíbení.

Proč jsou všechna tato zaslíbení pro nás tak důležitá? Jaká by bez nich byla naše víra? Proč musí být naše naděje „z jiného světa“; a tedy přesahovat to, co nabízí tento svět?

ODSOUZENÍ ZLA

Kdy a jak bude Bůh řešit problém hříchu ve svém odbojném stvoření?

1 K 4,5; 6,3; Zj 20,1–4

Protože problém hříchu je velmi složitý a Bohu záleží na tom „aby se celý vesmír přesvědčil o jeho spravedlnosti, jeho řešení bude probíhat po etapách. Tisíciletí je podle Bible nevyhnutelná událost, při které se před celým vesmírem ukáže Boží spravedlnost, což bude mít za následek úplné smíření všeho na zemi i na nebi. (Ko 1,20)

1. Tisíciletí je dobou, ve které bude celý vesmír zvažovat a posuzovat průběh a dopad velkého sporu. Satan a jeho andělé, uvěznění na zničené planetě Zemi, budou mít dost času přemýšlet o důsledcích své vzpoury proti Boží vládě lásky. Toto sebezkoumání přispěje ke smíření ve vesmíru.
2. Během této doby bude v nebi vynesen soud nad bezbožníky. (1 K 6,2.3; Zj 20,4) Vykoupení se připojí k nebeskému soudnímu dvoru a spolu s ostatními budou zkoumat životy těch, kteří setrvali ve vzpouře vůči Bohu. Budou vládnout s Kristem tisíc let a spolu s ním se budou účastnit soudu. V trůnů síni vesmíru budou svědčit o tom, že Bůh udělal všechno, co mohl, aby spasil kající hříšníky a aby hříšníci převzali zodpovědnost za svá rozhodnutí. Všichni se budeme moci přesvědčit o spravedlnosti Božího definitivního jednání vůči zatraceným.

Závěrečný proces před konečným zničením zla se bude odehrávat před celým vesmírem. Co nám to říká o Božím charakteru? Jak můžeš přenést tento poznatek do svého života?

Jaké je podle Bible definitivní řešení problému hříchu ve vesmíru?**Zj 20,11–15; 22,3–6**

Biblická naděje se týká celého vesmíru, který čeká na chvíli, kdy smíření obsažené v Beránkově krvi se rozšíří do vesmírných rozměrů. Stane se tak na konci tisíciletí, kdy budou všechny otázky zodpovězeny ke spokojenosti vykoupených a Boží odpůrci – obnovení k životu – se budou muset postavit čelem k záznamu o svých hříších a vzpouře. Satan začne připravovat útok proti Bohu a jeho lidu v zoufalé snaze získat nadvládu, po které vždy toužil.

Důkazy proti zatraceným budou takové, že „satan pochopí, že se vyřadil z nebe vědomou vzpourou. Všechny své schopnosti vycvičil pro boj proti Bohu. Nebeský pokoj, soulad a čistota by mu působily hrozná muka. Jeho námitky proti Božímu milosrdenství a spravedlnosti vezmou nyní za své. Obvinění namířená proti Hospodinu dopadla v plné míře na něho samotného. I satan se skloní a uzná, že rozsudek, který nad ním byl vynesen, je spravedlivý... Při pohledu na všechny skutečnosti velkého sporu celý vesmír, jak věrný, tak i odbojný, jednohlasně zvolá: „Spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů.““ (VDV 432; GC 670.671)

V celém vesmíru konečně zavládne dokonalá shoda: Síly zla musí být vyhlazeny. Tehdy bude vesmír očištěn od jakýchkoli pochybností o Boží spravedlnosti a lásce.

Jak se můžeme naučit důvěřovat zaslíbení zapsanému v 1 K 4,5?

VÍTĚZSTVÍ BOŽÍ LÁSKY

I když všichni nesmírně toužíme po novém životě, sotva si – jako lidé žijící ve světě hříchu a smrti – umíme představit, jaké to bude.

Co nám Pavel říká v 1 K 13,9–13?

„Žít navěky v domově požehnaných, mít duši, tělo i ducha bez temné stopy po hříchu a kletbě, dokonale se podobat našemu Spasiteli a celou věčnost růst v moudrosti, poznání a svatosti, stále více zkoumat nové oblasti myšlení, nacházet nové zázraky a nové krásy, rozšiřovat kapacitu poznání, radosti a lásky a vědět, že existuje radost, láska, moudrost, která je nekonečná – to je cíl, ke kterému se upíná křesťanská naděje.“ (HL 299)

Toužebně čekáme na dobu, kdy budeme „mít dostatek příležitostí pro rozvoj svých vloh a schopností. Přijímání nových poznatků neunaví mysl a nevyčerpá tvůrčí sílu. Bude možno realizovat nejvelkolepější díla, uskutečnit nejuznešenější tužby, splnit nejkrásnější cíle. Přesto stále zůstanou nové výšiny, které bude možné zdolávat, nové divy hodné obdivu, nové skutečnosti, které bude možno odhalovat, nové úkoly, které budou rozvíjet rozumové, duševní i tělesné síly.“ (VDV 436,437; GC 677)

Téma smíření bude po celou věčnost výzvou pro naše nejhlubší rozumové a duchovní schopnosti ve snaze plněji pochopit Boží lásku zjevenou na kříži.

Kolik času věnuješ přemýšlení o Kristu na kříži? Kterých zbytečných věcí jsi ochoten se zříct, abys měl čas přemýšlet o tom, co jsme získali jeho obětí?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Andělé vzdávají čest a slávu Kristu, protože i oni jsou v bezpečí, jen když hledí na utrpení Božího Syna. Díky kříži jsou nebesští andělé chráněni před odpadnutím. Bez kříže by nebyli jistější před zlem, než byli andělé před pádem satana. Andělská dokonalost selhala v nebi. Lidská dokonalost selhala v rajském Edenu, místě dokonalého štěstí. Všichni, kdo na zemi nebo v nebi touží po bezpečí, musí hledět na Božího Beránka. Plán spasení, který zjevuje Boží spravedlnost a lásku, poskytuje věčnou ochranu před odpadnutím na nepadlých světech jako i mezi těmi, kdo budou vykoupeni Beránkovou krví. Naší jedinou nadějí je pevná důvěra v krev toho, který může spasit všechny, kdo prostřednictvím něj přijdou k Bohu. Ježíšova smrt na golgotském kříži je naší jedinou nadějí na tomto světě – a bude námětem na přemýšlení ve světě, který přijde. Nechápeme a neuvědomujeme si cenu smíření! Boží dar jeho milovaného Syna byl výrazem nepochopitelné lásky. Bylo to maximum, co Bůh mohl učinit, aby zachoval čest svého zákona a zároveň zachránil toho, kdo ho porušil.“ (E. G. Whiteová v ST 30. 12. 1889)

Otázky k přemýšlení

- 1. Co znamená výrok, že andělé jsou v bezpečí, jen když hledí na kříž? Co by nám to mělo povědět o významu Ježíšova kříže v našem každodenním životě a v našem chození s Bohem?**
- 2. I když je naše naděje upřena na jiný svět, jak by měla ovlivnit náš nynější život? Jaké místo by v něm měla mít služba lidem okolo nás?**
- 3. Přemýšlej o tom, co nám Bůh nabízí. Jak nerozumné a neuvěřitelně krátkozraké je promrhat tuto naději pro něco, co nabízí tento svět. Jak si můžeme odvyknout od věcí tohoto světa, které by mohly ohrozit naši naději na věčný život v Božím věčném království?**

Shrnutí

Den smíření ukazoval na završení Kristova díla smíření, které bude ukončeno očištěním vesmíru od hříchu a zla. Toto završení začíná ospravedlněním Božího lidu a jeho osvobozením od hříchu a satana. Vesmírným dopadem problému hříchu se bude zabývat tisíciletý soud, na jehož konci budou vyhlazeny síly zla. Pak nastane trvalé spojení s Bohem a nebeskou rodinou, což je možné jen díky smířující smrti Ježíše Krista. Zvítězí Boží láska.

POUŽITÉ ZKRATKY

ČEP	Český ekumenický překlad	RaH	časopis Adventní přehled a sobotní hlasatel
PBK	Překlad Bible kralické	BC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary, sv. 1.–9.
ST	časopis Znamení doby		

DÍLA E. G. WHITEOVÉ

AA	The Acts of the Apostles –	NUD	Na úsvitu dějin (2001)
PNL	Poslové naděje a lásky (2005)	SaDG	Sons and Daughters of God
DA	The Desire of Ages –	SC	Steps to Christ –
TV	Touha věků (2002)	CVP	Cesta k vnitřnímu pokoji (2005)
GC	The Great Controversy –	SM	Selected Messages, sv. 1.2
VDV	Velké drama věků (2005)	T	Testimonies, sv. 1–9
MM	Medical Ministry		
PP	Patriarchs and Prophets –		
PP	Patriarchové a proroci (1969)		

ZÁPADY SLUNCE

říjen	
<i>den</i>	<i>hodina</i>
3.10.	18.30
10.10.	18.15
17.10.	18.01
24.10.	17.47
31.10.	16.35

listopad	
<i>den</i>	<i>hodina</i>
7.11.	16.23
14.11.	16.13
21.11.	16.05
28.11.	15.59

prosinec	
<i>den</i>	<i>hodina</i>
5.12.	15.56
12.12.	15.54
19.12.	15.56
26.12.	16.00

SBÍRKY VE 4. ČTVRTLETÍ 2008

Ve čtvrtém čtvrtletí roku 2008 naplňují finanční prostředky z misijních sbírek sobotní školy rozpočet Generální konference pro potřeby misijních pracovníků, především knižních evangelistů. Je zvláštní, že jak bohatnou země na severní polokouli, tak zde lidé přestávají mít zájem o duchovní věci. Naproti tomu obyvatelé chudšího jihu se otevírají pro slova evangelia. Tam jsou také určeny dary misijních sbírek.

Na závěr každého roku je část sbírky 13. soboty určena na podporu činnosti oddělení knižní evangelizace a část na provoz Domu pro seniory ve Zlíně. Pokrýt všechny náklady tohoto zařízení není snadná záležitost, přestože se spojují příjmy z několika zdrojů (poplatky klientů, dotace státní správy, osobní dary a příspěvek naší církve). Moravskoslezské sdružení, které spravuje tuto instituci, přesto musí každý rok určitou část nákladů uhradit ze svého rozpočtu. Bylo snahou jak v minulosti, tak i v současnosti, aby podíl této ztráty pokrývala Česko-Slovenské unie. Stejná snaha o pomoc je i v letošním roce a část prostředků je opět určena na provoz tohoto zařízení.

V sobotu 22. listopadu proběhne sbírka modlitebního týdne. Finanční prostředky z této sbírky jsou určeny na projekty globální misie v celém světě.

Na odvodech do světového misijního fondu se jednotlivá sdružení podílejí v roce 2008 takto:

České a Moravskoslezské sdružení	85 %
Slovenské sdružení	65 %

Finanční prostředky ze sbírky 13. soboty podpoří plánované projekty církve ve vzdálených oblastech světa.

Ve 4. čtvrtletí 2008 jsou finanční dary určeny pro Severoasijsko-Pacifickou divizi (NSD) se sídlem v Goyang City, Jižní Korea. Tvoří ji země: Korejská lidově demokratická republika, Japonsko, Mongolsko, Čína včetně Hongkongu a Macaa, Jižní Korea a Tchaj-wan. Celkový počet sborů v této divizi je 1 820, počet členů 578 819 a počet obyvatel je 1 550 414 000.

Více informací naleznete postupně na www.casd.cz (aktuality, filmy ke stažení).

V roce 2008 všechna sdružení odvádějí na tento účel 60 %. Ostatní prostředky (40 %) jsou určeny na podporu Domu pro seniory (viz výše), část je určena na zabezpečení práce knižních evangelistů – Nadační fond.

Edvard Miškej, hospodář Česko-Slovenské unie

Smíření a Kristův kříž
Ángel Manuel Rodríguez
Biblické úkoly – 4. čtvrtletí 2008

Foto: Břetislav Jureček
Technická redakce

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.
pro Církev adventistů sedmého dne
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.

Vydání první, Praha 2008
ISBN 978-80-7172-134-5
ISSN 0409-3208